

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1930
SEPTEMBER

Koledar. Apostolstva molitve za september 1930.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: Borba proti zmotam teozofije.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:

Apostolstvo molitve v misijonih.

Mesečni zavetnik: Žalostna Mati božja (15.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Egidij op.	Novi ljubljanski škof	Besnica	Sv. Florijan
2 Torek	Štefan kr.	Pravice Kristusa Kralja	Ljub. Sv. Jakob	Zitale
3 Sreda	Mansuet š.	Misijoni na Kitajskem	Crmošnjice	Sv. Rok
4 Četrtek	Rozalija d.	Šolska mladina	Slavina	Stoprcce
5 Petek	Lavrencij Just. š.	Zadoščevanje presv. Srcu	Vreme	Vuzenica
6 Sobota	Caharja pr.	Misijonski kongres v Ljubljani	Kranjska gora	"
7 Nedelja	13 pob. Regina d. n.	Češčenje angelov varihov	Mokronog	Trbonje
8 Poned.	Rojstvo M. D.	Marijine družbe	Cerknica	Ribnica
9 Torek	Peter Klaver s.	Klaverjeva družba	Homec	"
10 Sreda	Nikolaj Tol. s.	Naš misijon v Bengaliji	Polšnik	Sv. Anton Poh.
11 Četrtek	Prot in Hiacint m.	Katoliška akcija	Primskovo	Vuhred
12 Petek	Ime Marijino	Kričanska vzgoja mladine	Vel. Lašče	Sv. Primož
13 Sobota	Notburga d.	Pogostno sv. obhajilo mladine	Boštanj	Zavrče
14 Nedelja	14. pob. Pov. sv. Kr.	Apostolstvo mož in fantov	Sv. Križ Kost.	"
15 Poned.	Mati B. 7 žalostl.	Zaupanje v Marijino pomoč	Šmarje	S. Barbara Hal.
16 Torek	Ljudmila kr.	Duhovne vaje v Domu	Polh. gradec	Leskovec
17 Sreda	† Rane sv. Fr.	Molitve za duhovnike	Št. Lambert	Sv. Trojica
18 Četrtek	Jožef Kup s.	Sveta ura	Sv. Planina	Sv. Vid Ptuj
19 Petek	† Januarij m.	Posvetitev družin S. J.	Križe	Škale
20 Sobota	† Evstahij m.	Redovniški poklici	Svibno	"
21 Nedelja	15. pob. Matej ap.	Duhovniški poklici	Brusnice	Sv. Martin Sal.
22 Poned.	Tomaž Vel. š.	Ljudski misijoni	Hrastje	Št. Janez p. Vel.
23 Torek	Lin p.	Vse priporočene zadeve	Koprivnik Boh.	Št. Ilj Vel.
24 Sreda	Marija reš. jetn.	Zadeve naših škofov	Repnje	Šoštanj
25 Četrtek	Kleofa s.	Naša dekleta v tujini	Vinca	"
26 Petek	Ciprijan, Just	Prava izbira stanu	Bevke	Gor. Ponikva
27 Sobota	Kozma in Dam.	Neustrašenost v veri	Krka	Bele Vode
28 Nedelja	16. pob. Vclav kr.	Odprava pljančevanja	Stična	Gor. Lendava
29 Poned.	Mihael nadangel	Zvestoba katoliški Cerkvi	Poljane Šk. L.	Zavodnje
30 Torek	Hieronim c. uč.	Ta mesec umrli	Trzin	Laško

ZAHVALE.

K. Št. (Šempas p. G.) se zahvaljuje Kraljici majniški in sv. Mali Cvetki za čudovito ozdravljenje za smrt bolne hčerke, ki je bilo nje stanje po mnenju zdravnikov brezupno. — Zahvaljujem se presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Antonu P., bl. Bosku, sv. Mali Cvetki in † Slomšku za dober izpit brata. Iv. B. — Vera profesor Krylova se zahvaljuje pred. Devici Mariji za ozdravljenje njene matere. — Neimenovana se zahv. sv. Mali Cvetki, † Slomšku, S. Celini za ozdravljenje in dosego redovn. poklica. — M. Z. se zahv. Materi božji, sv. Jožetu, Sv. Tereziji Det. J., † Slomšku za ozdravljenje noge in več drugih dobrot. — Presrčno se zahvaljujem žal. M. b., presv. Srcu J., sv. Mali Cvetki, sv. Jožetu, sv. Antonu P., ker sem šla isti dan iz bolnice, kakor sem jih prosila. E. Z. iz š. — J. M. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Jožetu, sv. Mali Cvetki, † Slomšku za večkratno uslišanje. — F. š. izpolnjuje obljubo in se zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Jožetu za dobljeno zdravje. — Marija Čarman se zahvaljuje presv. Srcu J., Mariji na Brezjah in dušam v vi-

cah za odvrnitev smrtne nevarnosti. — M. B. se zahv. presv. Srcu Jez., sv. Mali Cvetki za prejete milosti. — Fr. Rajčević, ekspozit, Voglje pri Kranju, se goreče zahvaljuje, da mu je ljubi Bog po prestani hudi bolezni na priprošnja sv. Male Cvetke in služabnika božjega † škofa Slomška vnovič podaril življenje in zdravje.

PROŠNJE.

Molitvi dobrih vernikov priporoča mati L. J. svoje otroke in prosi zaupljivo pomoči Lurško Marijo, sv. Antona, sv. Jožefa, sv. Malo Cvetko in † škofa Slomška. — Neka bolna oseba se prip. presv. Srcu Jezusovemu in M. za ljubo zdravje in za stanovitnost v dobrem. — M. K. prosi molitve na čast presv. Srcu J., Materi božji in sv. Tereziji Det. J. za odvrnitev nesreče in zdravje v rodini. — L. V. iz Celja se priporoča presv. Srcu J., Sv. Duhu, Mariji Pomagaj, sv. Mali Cvetki, † Slomšku za ozdravljenje živčne bolezni, za razsvetljenje in dušni mir. Priporoča se tudi v molitev bralcem »Boğoljuba«. — F. B. se prip. Materi božji, (Nadaljevanje na 3. strani ovitka.)

Pozdrav novemu nadpastirju!

Ko se je Mozes postaral in čutil, da mu pojemajo moči, je govoril Izraelovim otrokom: »Danes sem star sto in dvajset let, ne morem več hoditi pred vami.« Poklical je Jozveta in mu rekel v pričo Izraelcev: »Bodi pogumen in trden, zakaj ti boš vodil to ljudstvo v deželo, katero mu je Gospod obljubil... In Gospod bo s teboj: ne bo te pustil in ne bo se ločil od tebe; ne boj se in ne plaši se.«

Ta dogodek iz davne zgodovine izvoljenega ljudstva se je nekako ponovil proega avgusta t. l. v življenju slovenskega naroda. Odšel je naš Mozes, častitljivi knez in nadškof dr. Jeglič; vodstvo ljubljanske škofije je oddal mlademu, močnemu, za sveto stvar gorečemu Jozvetu — dr. Gregoriju Rožmanu. On bo zdaj hodil pred nami.

Verno ljudstvo se veseli novega škofa in ga z navdušenjem pozdravlja. Vsa ljubezen katoliško čutečih Slovencev je z njim, ki je zdaj naš veliki duhovnik in pastir in oče, naš vojvoda v svetih borbah Gospodovih.

S posebno radostjo pozdravljamo novega vladiko otroci Marijini — kongreganisti. Vemo, kako mu srce gori za Marijo in njene vzore. Vemo, da bo za svojim velikim prednikom tudi on z vsem žarom svoje duše vodil, podpiral in blagoslaavljal kongregacijsko delo med našim narodom.

Težke naloge prevzema novi škof na svoje rame. Teža križa lega nanj. Toda Bog je z njim in z Bogom Marija in z Marijo mi, njeni otroci, kongreganisti. Pred nami bo hodil in šli bomo za njim v zvesti pokorščini, v otroški vdanosti, v iskreni ljubezni. On bo naš Jozve, mi pa njegovo ljudstvo in skupaj bomo šli skozi viharje in boje v obljubljeni deželo nebes, kjer čaka njega in nas križa plačilo.

Vladika naš novi — v Srcu Marijinem Te pozdravljamo in Te ljubimo, po Mariji smo Tvoji in Ti naš!

Škofijsko vodstvo Mar. družb v Ljubljani.

Misijonski sodelavci.

Alojzij Košmerlj.

Vse narode združiti okrog Kristusovega križa, objeti jih s Kristusovo ljubeznijo in jih nasititi s Kristusovo resnico — to je naloga katoliške Cerkve.

Kristus, božji ustanovitelj Cerkve je prišel za vse ljudi na svet: »Bog je poslal svojega edinorojenega Sina na svet..., da bi se svet po njem zveličal.« Od jasic do križa je Jezusovo Srce gorelo v hrepenenju: »Da bi se vsi ljudje zveličali in prišli k spoznanju resnice.«

Jezus Kristus je v polni resnici **Odrešenik sveta**. Njegovo poslanstvo je bilo v tem, da kot nebeška luč prihajajoč na svet razsvetli vsakega človeka. Stari Simeon ga je imenoval: »Luč v razsvetljenje poganov.« Sam o sebi pravi Zveličar: »Jaz sem luč sveta. Prišel sem iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega.«

Ker je Kristus umrl za vse ljudi, mora biti tudi njegova Cerkev za vse ljudi. Poslanstvo katoliške Cerkve mora biti vesoljno, nič omejeno po mejah držav in dežel, po narodih in jeziki.

Zato govori Gospod svojim učencem: »Vi ste luč sveta. Vi ste sol zemlje. Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in krščajte jih v imenu Očeta in Sina in Sv. Duha!«

Apostoli so Gospodovo naročilo prav razumeli. Kot poslanci Kristusa Kralja so se razšli širom sveta in oznanjali nauk o nebeškem kraljestvu: »Po vsi zemlji je šel njih glas in njih besede do kraja sveta.«

V svoji ogromni nalogi so si apostoli zbrali sodelavce in so sposobne može in mladeniče posvetili v mašnike in škofe ter jih storili deležne apostolske oblasti. A še je bilo polje ogromno veliko, žetev nepregledna, delavcev premalo. Pritegnili so zato k misijonskemu delu tudi laike, može in žene, mladeniče in device. Vsi naj pomagajo, da se bo bolj in bolj razširila Jezusova vera, da bodo čimprej spoznali narodi pravega Boga in Jezusa Kristusa, ki ga je poslal Bog na svet. Iz apostolskih pisem vemo, kako so se mnogi verniki radostno odzvali povabilu apostolov in so z veliko gorečnostjo sodelovali pri oznanjevanju evangelija.

Kot Marijine otroke nas bo posebno zveselila misel, da je naša nebeška **Mati**: Kraljica misijonov in misijonarjev. Ze ob Simeonovem spevu v templju je hrepenelo njeno Srce po ures-

ničenju starčkovih besed, da bi po njenem Sinu vsi narodi spoznali luč prave vere. Jezusovi apostoli so bili tudi Mariji najboljši prijatelji in preljubi sinovi. Ko je Jezus umiral na križu in prelival svojo kri za odrešenje sveta, je Marija v mučeništvu svoje misijonske ljubezni duhovno umirala z Njim, da bi s Sinom sodelovala pri zveličanju vsega človeštva. Ko Gospod pred svojim vnebohodom razpošilja apostole širom sveta, je tudi Marija zraven, v njenem Srcu pa vstaja velika misel: Pomagala bom Sinovim misijonarjem pri njihovi težki nalogi, ostala bom pri njih kot zavetnica in mati. Vemo, kako je Marija apostolom in njih sodelavcem do svoje smrti zvesto nakanjala materinsko ljubezen in skrb. Pri Mariji so si apostoli vneli ljubezen do neumrjochih duš, Mariji so priporočali v molitev svoje apostolske žrtve, načrte in skrbi, tudi največjo skrb, da bi jim Bog dal sodelavcev, ki bi jim pomagali premagati neverni svet in ga vклонiti Kristusu Kralju. Bogata je bila apostolska žetev, čudoviti uspehi so venčali njihovo delo. V vsem tem je sodelovala Marija s svojo molitvijo, s svojo toplo besedo, s svojo ljubečo žrtvijo.

Tudi v nebesih ostane Marija Kraljica katoliških misijonov, najzvestejša priprošnjica misijonskih delavcev.

Bratje in sestre! Kristus je v velikem zaupanju, ki ga je stavil na ljudi, prepustil svoje delo človeškim močem in to v toliki meri, da sta zmaga ali poraz kraljestva božjega na zemlji zelo odvisna od apostolskega dela ljudi.

Do kraja zemlje gre Cerkev, če jo tja ponese; vse narode bo prerodila, če ne bo manjkalo apostolskih delavcev.

Če vemo, da je misijonsko delo največje naročilo Gospoda Jezusa, da so apostoli vse žrtvovali za spreobrnjenje sveta, če vemo, da tudi pozneje ni manjkalo ljudi, ki so se použili v misijonski ljubezni do neumrjochih duš, če vemo, da nad misijoni in misijonarji katoliške Cerkve čuje oko ljubeče matere Marije, kaj bi mogli drugega kot to: Tudi mi bomo sodelovali v misijonskem delu Cerkve. Vedimo, da bo to najzlahotnejši sad našega delovanja v katoliški akciji. Saj zdaj že vemo, da je katoliška akcija sodelovanja laikov v duhovnem

poslanstvu Cerkve. Prvo in poglavitno poslanstvo Cerkve pa je misijonsko delo. Bodimo vsi misijonski prijatelji, podporniki, sodelavci!

Sodelujmo z molitvijo! Še vse premalo nas je zajela misel, da ni plemenitejše in lepše molitve kot je molitev za misijone. To je res katoliška molitev, ki se dviga nad malenkostne osebne zadeve in stiske in objema vesoljni svet v sveti Kristusovi ljubezni.

Misijoni potrebujejo molitve. Mislimo samo na pomanjkanje duhovnikov v misijonskih deželah. Nad 300.000 duhovnikov je v Evropi, pa jih je še premalo. V ogromnih pokrajinah ostalega sveta pa deluje le 60 do 70.000 duhovnikov. In vendar misijonsko delo v prvi vrsti sloni na duhovnikih. Brez duhovnikov ni cerkva, ni oltarjev, ni zakramentov, ne svete maše, brez duhovnikov ni miru, ni sreče, ni tolažbe Kristusove. Že Gospod Jezus je v stiski srca govoril: »Žetev je velika, delavcev pa je malo. Prosite tedaj Gospoda žetve, naj pošlje delavcev v svojo žetev.« — Videl je množice kakor črede brez pastirja, v njih dušah neutešno hrepenenje po luči in miru, apostolov pa je imel le 12. Zato je opomnil k molitvi.

Kolikor bolj se je misijonsko delo Cerkve širilo, toliko bolj je donel klic: Gospod, pošlji delavcev v svojo žetev!

Danes je potreba po delavcih na misijonskem polju ogromna. Zato molimo goreče in vztrajno, da se pomnože vrste misijonskih duhovnikov in njih sodelavcev.

Navadimo se, da bo kratka, pa prisrčna molitev za misijone postala stalen del naše vsakdanje večerne molitve. Vsaj Očenaš in Češčenamarija naj bo naš mali vsakdanji delež k velikim žrtvam katoliških misijonarjev za rešitev sveta.

Sodelujmo pri misijonskem delu Cerkve z darovanjem in zbiranjem misijonske miloščine. Vedimo: Kar za misijone darujemo, to podarimo Bogu samemu. Kako bi nam Bog to pozabil, ko niti kozarca mrzle vode, v sili žejnemu bratu podane, pozabiti ne more. Tudi vemo, da se misijonski darovi uporabljajo v najbolj plemenite namene. Po katoliškem svetu je nabiranje misijonskih darov tako lepo urejeno. Otroci vršijo svoj misijonski apostolat v »Dejanju sv. Detinstva Jezusovega«, odrastli pa v »Družbi za širjenje sv. vere«. Oboji se udeležujejo še misi-

jonskega dela v Klaverjevi družbi. Koliko so te družbe že dobrega storile za misijonske namene, koliko darov so že nabrale tudi med našim malim narodom za širjenje Kristusovega kraljestva med neverniki!

Dobro vemo, da so sinovi in hčere Marijine v prvih vrstah onih, ki se jim ne stoži apostolskih potov pri zbiranju plemenite misijonske miloščine. Naj bo tudi vnaprej tako! Naša gorečnost naj ne odneha, le še bolj naj goril Ker hočemo biti prvi v ljubezni do Marije, bodimo tudi prvi v ljubezni do misijonov, ki jim je Marija kraljica.

In če bo treba razširiti misijonsko knjigo ali list, se nam to delo ne bo zdelo pretežko, saj tako pospešujete ljubezen do misijonov. Za vse to bo skrbel vaš misijonski odsek.

Ta mesec se vrši v Ljubljani misijonski kongres. Mnogi se ga bodo osebno udeležili in obnovili na njem svojo misijonsko vnemo. Vse Marijine kongregacije pa naj bi v tem mesecu ali malo pozneje pripravile tudi doma majhno misijonsko prireditev, da bo misijonska misel dobila med nami še več umevanja in podpore.

In še nekaj! Bratje in sestre! Ko berete te vrste, prisluhnite malo vase! Morda kliče Gospod koga od Vas v misijonsko žetev. Ne zaklepajte svojega srca Gospodovi milosti! Misijonski poklic je najlepši, najsvetejši, najbolj vzvišeni poklic. Blagor jim, ki vse žrtvujejo za Kristusa in za duše. Seveda je taka žrtev težka za onega, ki ga kliče Gospod, prav tako tudi za njegove domače. Srčne vezi se trgajo, ločiti se je treba z mislijo, da se najbrže ne vidijo več na tem svetu. A vendar: Blagor jim! Gospod sam jim zagotavlja: »Vsak, kdor je zapustil hišo, ali brate, ali sestre, ali očeta, ali mater, ali otroke, ali njive z avoljo mojega imena, prejme stokrat več in podeduje večno življenje.«

Veliki dunajski apostol sv. Klemen Marija Dvořak je nekoč v svetem misijonskem navdušenju dejal: »Ko bi mi dobri Bog to milost dal, bi vse krivoverce in vse nevernike z lastnimi rokami in na svojih ramah prinesel v naročje svete matere katoliške Cerkve.«

Bratje in sestre! Naj tudi v naših dušah taka ljubezen do duš gori! Vsi na misijonsko delo!

Ako hočeš biti popoln . . .

Dr. Fr. Jaklič.

Jezus je rekel bogatemu mladeniču: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj.« Evangelij pa pove, da se ta judovski plemič ni mogel ločiti od pozemskega imetja in je žalosten odšel iz Učenikove družine, pretežka se mu je zdela pot evangelijskih svetov.

Zgodovina sv. Cerkve pa nam pokaže nepregledne množice vernikov, moških in ženskih, ki so se odrekli svetu ter v uboštvu, devištvu in pokorščini hodili za Jezusom. Njih velikodušnost jim je Bog že na tem svetu poplačal z nadzemskim dušnim mirom in s tiho, notranjo srečo, katere svet ne pozna; nad vse prelestno je pa njihovo večno plačilo.

Početki krščanstva so že obenem tudi početki življenja po evangelijskih svetih. V prvih krščanskih stoletjih, ko se je mlada Cerkev morala skrivati pred preganjalci, so premnogi kar v krogu domače družine v devištvu in samoodpovedi živeli za Boga in za svojo dušo. V dobi Decijevega preganjanja se je začela egiptovska puščava polniti s samotarji, katerim so dušni velikani, kot sv. Pavel, sv. Anton in drugi dajali duhovna navodila, pozneje jih je pa bivši vojak, opat sv. Pahomij začel družiti v samostane. Komaj je pa Cerkvi zasijala svoboda, je na krščanskem Vzhodu in Zapadu zrastle čimdalje več samostanov, moških in ženskih, in s svojim blažilnim vplivom prepredlo ves krščanski svet.

Redovništvo je cvet krščanskega življenja. Redovniki in redovnice se ločijo od sveta in stopijo v nadzemski, božji krog. Ne izgubijo pa smisla za svet in njega duhovne in telesne zadeve in stiske; nasprotno: redovništvo je v vseh stoletjih in v vseh deželah neizmerno veliko storilo tudi za časno srečo človeštva. Poleg treh evangelijskih nasvetov ima vsak red še svoje posebne naloge in cilje, ki jih doseže po svojih posebnih redovnih pravilih. Ni je pereče zadeve sv. Cerkve ali trpečega človeštva, kateri bi ta ali ona redovna skupina sočutno ne hitela na pomoč.

Redovniški poklici, tudi moški, niso tako redki, kakor bi človek na prvi pogled sodil. Le škoda, da se mnogi ne vedo kam obrniti in jih uresničiti. Tudi marsikateri mladenič, šolan in nešolan, bi živel in umrl

v redovniški obleki, če bi bil pravočasno opozorjen na sveti redovniški stan.

Pol ure od dolenske postaje Stična stoji staroslavni cistercijanski samostan. Kmalu bo minulo 800 let, odkar beli menihi molijo, delajo in prenašajo žrtve za našo domovino. Spomin na preteklost samostana in pogled na nove visoke cilje, ki si jih je prav zadnja leta postavil, bi naj v nas vseh vzbudil spoštovanje pred redovniškim življenjem sploh; temu ali onemu bi pa morda pri tem določneje zazvenelo Jezusovo povabilo: »Ako hočeš biti popoln, pojdi!«

*

Med zapadnimi redovnimi ustanovitelji posebno slovi sv. Bernard (1091—1153). Dve redovni skupini ga častita kot svojega duhovnega očeta: strogi red trapistov, ki ima tudi v našem Rajhenburgu svojo naselbino, in pa red cistercijancev ali belih menihov. Še ko je sv. Bernard živel, so prišli prvi njegovi duhovni sinovi v stiško okolico. Ljudstvo in plemstvo jih je s spoštovanjem in ljubeznijo sprejelo, saj je bil sv. Bernard, ki jih je poslal, prva in najuglednejša osebnost tedanje Evrope in je s svojim zgledom in svojo besedo vplival na papeže in kralje in širne množice; njegov učenec, papež Evgen III., je nosil isto redovniško obleko kot novodošli stiški menihi. Sam oglejski patriarh Peregrin jim je l. 1156 prišel posvetiti novo cerkev na čast presv. Trojici in žalostni Materi božji. Prvotna cerkev je v glavnih zidovih še do danes ohranjena. Bernardovi duhovni sinovi so si poiskali prelep kraj za svoje bivališče: plodno ravan okrožajo od dveh strani prijazni dolenski griči, izpod katerih prihitel bister potok tik ob samostansko zidovje in dram i ob tihih večerih in nočeh resni samostanski molk.

Redovniki so začeli izvajati Bernardovo naročilo: »Moli in delaj!« Molitev, samoodpoved in delo se jim je redno vrstilo. Oznanjali so božjo besedo in delili sveto-tajstva v nič manj ko 34 duhovnijah. Dvigali so versko in nravno življenje ljudstva. Bili so še tembolj važen činitelj, ker je bila ljubljanska škofija ustanovljena šele 330 let po njihovem prihodu. Stiški redovniki, navdušeni čistilci Matere božje, so v dobi reformacije veliko pripomogli, da je naše ljudstvo ostalo katoliško. Če so se

človeške slabosti kdaj uveljavile tudi v življenju stiške redovne družine — katera človeška ustanova je brez njih? — je božja previdnost kmalu poskrbela za zopetno duhovno višino, o kateri je n. pr. l. 1454 oglejski patriarh Ludovik lepo poročal papežu Nikolaju V.: »Tu cvete redovna disciplina; samostan vpliva s svojimi zgledi daleč naokoli; čednosti se gojijo z vso vestnostjo in dobrotelostjo se neprestano izvršuje; gostoljubnost je velika; ljudstvo se pri vsaki priložnosti navaja k pobožnosti; čast božja se goreče neguje.«

Tudi na kulturnem polju so si stiški redovniki pridobili nevenljivih zaslug za naše ljudstvo. Navajali so ga k delu, in sicer ravno k častitljivemu, pa težavnemu in večkrat zaničevanemu ročnemu delu; tudi duhovniki in celo opat niso izvzeti od telesnega dela. Krčili so gozde in jih izpreminjali v plodne pokrajine. Slovence so učili umnega kmetijstva, sadjarstva in vinogradništva.. Pospesovali so obrti in trgovino in jo deloma tudi sami vršili, da so pobijali oderuštvo. Oskrbovali so zatočišča za popotnike in bolnike, celo vrh Ljubelja je stalo njihovo gostišče. Iz stiške lekarne so bolniki daleč naokoli dobivali zdravila. Ob času izrednih stisk in nesreč je samostan storil neizrekljivo veliko dobrega. Na njih stari žitnici še danes bereš njih geslo: »Daj ubogim od prvin svojih pridelkov in tvoje žitnice bodo polne!« Vzeli so tudi sodstvo v roke, da sta pravica in ljubezen laglje prišli do veljave; ob njih ozemlju se je krhala moč pesti in nasilja. Tudi ob 200 let se ponavljajočih turških navalih so stiški cistercijanci zvesto stali našemu nesrečnemu ljudstvu ob strani; leta 1471. in 1529. je bil samostan, ki je bil v gornjih nadstropjih lesen, oplenjen in požgan in skoro vsi menihi poklani. Mnogo vasi je spadalo pod stiško opatijo; da se pa tem nevoljnikom ni preslabo godilo, se je jasno pokazalo ob kmetskih uporih, ko so si tlačeni siromaki šli s svojim bornim orožjem iskat človeških pravic: pred stiški samostan ni bilo nikoogar, ker so tudi tam izgovarjali občo rečenico: »Pod krivo palico (škofovo ali opatovo) je dobro prebivati.« Vsa domača kulturna stremljenja so našla v Stični umevanje in podporo.

Po šest in pol stoletjih je avstrijski cesar Jožef II. leta 1784. samostan zatrl in meniško družino razpustil. Za vse premoženje je vlada dobila le dve do tristo tisoč goldinarjev. V samostanu so naselili par uradov in nekaj kaznjencev, ostale stavbe so pa prhnele in se rušile. Dragocene knjige in listine so se porazgubile, velevažne

zgodovinske priče so bile za vselej uničene.

Knezoškof Missia je l. 1898 cistercijancem omogočil povratek v Stično in po 114 letih so sveti spevi zopet zadoneli v samostanski cerkvi. Pa treba je bilo vse prenoviti in to težavno delo še ni dovršeno.

Samostanska družina je sedaj popolnoma slovenska. Kakor kaže, bo Stična postala važno duhovno žarišče. Liturgično gibanje, ciril-metodijska ideja in sploh vsa mlada duhovna stremljenja imajo v stiških očetih iskrene prijatelje in podpiratelje. Skoro vsako leto se vršijo pri njih važna zborovanja. Kako so jih občudovali letos koncem julija ob kongresu katoliške slovenske mladine! Kako so jih zacenili tudi daljni slovanski gostje! Prelepe načrte in cilje ima samostan; dijaki, pa tudi nešolani mladeniči bi torej ob preizkušenih redovnih pravilih in ob modernih težnjah samostana lahko dali svojemu življenju prelepo smer; za čas in za večnost bi bili kar najlepše preskrbljeni in zaposleni.

Diven je pogled na bele stavbe samostana, ki se okrog baročnega zvonika ubrano odražajo od zelenega gričevja; lepo je videti njih skrbno in vzorno obdelana polja in sadovnjake; svečano tiho je onstran samostanskega vhoda. Najlepši pogled je pa v pravkar prenovljeni cerkvi, ki je ena največjih v Sloveniji in ima 12 stranskih oltarjev: po dva in dva prihajajo redovniki v čisto belih oblekah pred Marijin glavni oltar, potem se porazmestijo v koru in ob spremljanju orgelj zapojejo večno lepe speve in hvalnice troedinemu Bogu, prečisti Materi in nebeški družini. Velik del dneva premolijo in prepojejo v cerkvi. Tudi na poslušalca napravi njih bogoslužje kar najgloblji vtis in človek nehote vzklikne: »Kako srečni so!« Stiški menihi so že od svojih prvih početkov iskreni častilci Device Marije in so njeno češčenje povsod marljivo širili. Vse Marijine godove prav slovesno praznujejo. Takrat se tudi razvrsti vsa samostanska družina v procesijo in njih hodniki odmevajo od slavospevov v čast Bogorodici.

Za človeka, ki je prežet od nadnaravnih resnic in ki želi ves le za Boga živeti; ki hrepeni po božji bližini in globini ter ima iskreno željo, da bi svetu in sebi popolnoma odmrnil in se potopil v božjo dobroto in ljubezen; za človeka, ki se hoče v molitvi, delu in samoopovedi žrtvovati za čast božjo in za blagor Cerkve in svojega naroda; za take plemenite in od Boga klicane duše bodo imeli samostani zmerom največjo privlačno silo.

Romanje v Fátimo.

Dr. Fr. Jerè.

Romanje v Fátimo na Portugalskem je izšlo iz ljudstva in se je v hudem boju s prostozidarsko vlado močno urdilo. Ljudstvo je v svojem trpljenju čutilo, da ima v Materi božji mogočno oporo. Cerkvena oblast dolgo ni posegla vmes. Šele po štirih letih, v novembru 1921, se je v Irijski kotlini opravila prva sv. maša. Ob tej priliki je začel nekaj korakov od hrasta, kjer se je Mati božja prikazovala, izvirati čist studenec. V Fatimi in okolici ni studencev; ljudje si morajo pomagati z vodnjaki, v katere se nalovi deževnica. Moremo torej sklepati, da je ta studenec začel izvirati po božji volji za lajšanje bolezni. Pozneje je v bližini začel teči še drug vrelec. Oba se zdaj stekata v »čudežni studenec«, ki zadošča stotisočim.

Da se more pri tolikih množicah romarjev vse vršiti, kakor je prav, je škof v Leiriji natančno določil, kako naj se romarji vedejo. Romarji naj spotoma molijo rožni venec; vmes naj pojo svete pesmi ali imajo spodbudne pogovore. Zdrže naj se vsega, kar bi moglo žaliti nebeško Kraljico. Nikomur naj ne bo romanje prilika za nedovoljene sestanke. Skrbno naj se varujejo vsake spotakljive ali opravljive besede. Na svetem prostoru naj govore samo, kar je nujno potrebno, in še to, kolikor je mogoče tiho. Natančno naj se ravna po odredbah tako zvanih »služabnikov naše ljube Gospe Fatimske«.

To je od škofa potrjeno društvo mož in mladeničev, ki morajo ob velikih romanjih brezplačno skrbeti za red na svetem prostoru, prenašati bolnike, razdeljevati množicam čudežno vodo, spremljati duhovnike, ko vernike obhajajo, nositi čudodelni kip Matere božje itd. Tu med obzidjem ni nobenega orožnika, nobenega redarja, in vendar vlada najvzornejši red. Semkaj ne sme noben avto, noben berač, noben prodajalec. Vse to mora ostati zgoraj na cesti, pred vhodom na sveti kraj. Ta je odmenjen le za pobožnost.

Bolnike oskrbujejo »služabnice naše ljube Gospe Fatimske«. To združenje je ustanovil škof v Leiriji 25. marca 1926. V ustanovnem pismu pravi škof med drugim: »Vsem bolnikom brez razlike boste nudile dušno in telesno skrb, prav posebno pa boste molile za spreobrnjenje grešnikov in ozdravljenje bolnikov. Pri delu za bližnjega skrbite za svoje posvečenje in da-

jajte vsem lep zgled s svojim življenjem.« Sprejemajo se žene, katerim moške to dovolijo, in dekleta vseh stanov. Ob sprejemu se vsaka zaveže, da se bo izvežbala v tem, kar je potrebno za strežbo bolnikov, da bo za bolnike molila vsak dan vsaj en odstavek rožnega venca, da bo opravljala naročeno delo, ob romanjih nosila družbeno obleko in se tiste dni popolnoma posvetila strežbi bolnikov. S svojo belo obleko in belo čepico ter višnjevim križem na prsih so prav značilna prikazen v pisnem vrvenju romarjev, in nadčloveško je delo, ki ga brezplačno opravljajo te plemenite žene in dekleta v službi bolnikov. Zakaj bolnikov se nabere ob velikih shodih silno veliko. Tako je bilo 13. maja 1928 izdano bolnikom 445 izkaznic za bolniški oddelek. Koliko pa je bilo takih, ki niso dobili izkaznic, ni mogoče določiti. In število vedno narašča. Koliko je torej tu dela krščanskega usmiljenja! In ko bi v Fatimi ne bilo nič drugega dobrega, kakor res prava krščanska ljubezen do bolnikov, ki je tem požrtvovalnejša, čim manj si morejo bolniki sami pomagati, bi morali reči: Tu je resnično prst božji!

Pa je še veliko drugega lepega, dobrega, spodbudnega. Predvsem moramo romarjem priznati, da se točno drže škofovih navodil. Na celem romanju, pa naj romarji potujejo peš ali z vlakom, se sliši glasna molitev rožnega venca in pa romarska pesem: Zdrava Marija Fatimska... Vsi romarji se čutijo eno in čudovito potrpe drug z drugim. Kdor gre v Fatimo, ne gre za razvedrilo, ampak za pokoro. Vlaki so nabito polni, ceste prašne. Na planoto, ki se vzpenja do 500 m nad dolino, držita dve cesti: od vzhoda, od zadnje železniške postaje, kake tri ure dolga, od zapada, od Leirije, pa približno pet ur dolga. In po teh dveh cestah se pomikajo stotisoči peš ali na raznih vozilih. Pravijo, da so v Fatimi tri reči: milosti, žrtve in — prah. Po svojih žrtvah se Fatima odlikuje od drugih božjih potov: **M o l i t v e s o z d r u Ź e n e z Ź r t v a m i.** Vse je tako, da molitev mora biti uspešna. Povsod vidimo vdanost, vztrajnost, zaupanje, pobožnost in skupnost.

Ko vstopimo skozi glavni vhod na sveti prostor, se nam takoj pokaže resnost tega kraja. Tu vidimo ženo, ki bosa in po golih kolenih drse dolgo peskovito pot sto-

tridesetih metrov do čudežnega studenca. Za roko jo vodita dve ženski. Pa bi mogla hoditi; opravlja le svojo obljubo. In takih je videti cele vrste, moških in žensk, ki gredo s svečo v roki po golih kolenih okoli kapelice ali studenca. In kako potrpežljivo prenašajo, če jih kdo v veliki gněči sune, potisne ali podere!

Solnce je zatonilo za morjem. Od morja pa pihlja hladen veter in naznanja mrzlo noč. Tu in tam sedé gruče romarjev ob malih ognjih — drva so si morali prnesti od daleč — in uživajo skromno večerjo... Nato se zasnveti lučka tu in tam. Kmalu jih je sto in sto, tisoč in tisoč, na desetisoče, stotisoče — celo jezero plamenčkov. Ta svetla noč v Irijski kotlini je nekaj posebnega: svetlo znamenje žive vere in goreče ljubezni; saj je vse to na čast Kraljici sv. rožnega venca. Ko bi te tisoče ljudi vprašali, kaj hočejo z razsvetljavo na tej kamniti gori, kjer so tla tako trda in noč tako mrzla, bi vsi odgovorili: »Obhajamo sveto noč sredi nesvetega sveta. Naše lučke gore na čast Mariji in njenemu božjemu Sinu.« Veliko hudega se godi na Portugalskem. A to ljudstvo, ki so mu tajne sile hotele ugrabiti, kar mu je najdražje, sv. vero, se zaupno oklepa Materice božje in presvetega Zakramenta. Kako ljubko znamenje so te lučke sredi temnega sveta! In te lučke se začno premikati, da po vsej kotlini miglja. Točno ob desetih zvečer pride domači škof na vzvi-

šen prostor in to je znamenje, da se začne skupna pobožnost s procesijo. O pravi procesiji sicer ni govora, ker za to ni prostora; ljudje se gibljejo sem in tja, da se vidi čudovito migljanje svečic. Na vzvišenem prostoru stoji poleg škofa duhovnik. Pred njim je mikrofonski, ki oddaja njegove besede osmim ojačalnikom. Tako morejo vsi romarji čuti njegove besede. Molijo vsi skupaj sv. rožni venec. Med posameznimi odstavki duhovnik pred mikrofonom razloži dotično skrivnost, da verniki bolj premišljeno molijo. Na koncu vsakega odstavka pa se razlega Marijina pesem. To traja do polnoči. Za sklep te »procesije« pojo vsi vero, kakor se poje pri sv. maši.

O polnoči izpostavi domači škof Najsvetejše v skupno češčenje, ki traja dve uri. Sam večkrat nastopi pred mikrofonom in pobožnim častivcem priporoča sv. očeta, sv. Cerkev, preganjano sv. vero in druge javne zadeve, pa tudi zadeve posameznikov, ki so se priporočili. Mogočna je ta skupna molitev pred Najsvetejšim v tihi noči za splošne zadeve in za posameznih vsakdanje skrbi, izraz ganljive krščanske ljubezni do bližnjega.

Ob dveh ponoči da škof z Najsvetejšim blagoslov, a sveto Reš. Telo ostane še nadalje izpostavljeno, in sedaj se v molitvi vrste romarji iz posameznih pokrajin.

Polagoma vse potihne v Irijski kotlini in romarji na trdih tleh malo zadremlejo.

Katoliška Cerkev v Združenih državah.

P. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

Katoliška Cerkev v Združenih državah napreduje, kakor morda nikjer drugje, in sicer v vseh smereh: na široko, na visoko in na globoko. Na široko se razvija, ker raste po številu. Četudi je priseljavanje omejeno, znaša vendarle letni prirastek blizu pol milijona. V tem številu je nekaj priseljencev, drugi so pa konvertiti-spreobrnjenci. Za spreobrnjenje brezvercev in drugovercev se v Ameriki veliko stori.

Na visoko raste katoliška Cerkev v Ameriki, ker se njen vpliv v javnosti stalno veča. Vpliv katoliške Cerkve v ameriškem javnem življenju je vsak dan večji. Začel se je čutiti že tudi v javnem državnem in političnem življenju. Vsi, tudi najvišji krogi, katoliško Cerkev vpoštevajo. Škofje imajo vedno večji ugled v javnosti, pa tudi vedno večji vpliv. Vedno več

odločno katoliških mož stopa v ospredje v političnih vprašanjih skupne zvezne vlade in drugih vlad po številnih državah. Kot svetle zvezde so se pojavili na političnem obzorju v zadnjih desetletjih možje kakor: Smith, bivši guverner new-yorške države, zadnji predsedniški kandidat; zadnja dva župana new-yorška, sedanji Walker in prejšnji Hylan; bivši chicaški župan Dever, član najvišjega sodišča države White; admiral mornarice, spreobrnjenec Benson, in drugih cela vrsta. Da, ta vpliv je že tako velik, da so se ga protestantske ločine (sekte) že ustrašile in se združile v odpor. Posebno se jih je polotila bojazen, ko se je ob zadnjih predsedniških volitvah pojavil naenkrat odločno katoliški mož kot najresnejši kandidat za predsedniško mesto, ki so si ga doslej lastili protestantje. Vedo namreč prav dobro, da bi bila zmagala kato-

liškega kandidata, kakršen je Smith, velikanškega pomena tudi za katoliško Cerkev in bi z njim 23 milijonov katoličanov visoko nadkrililo drugih 35 milijonov nekatoličanov in 70 milijonov poganov. To bi pa pomenijo popoln poraz protestantizma.

Na globoko raste katoliška Cerkev v Združenih državah. Vera preveva vse življenje, mišljenje in prepričanje tistih, ki so katoličani s srcem in življenjem. Ti mislijo, trpijo, čutijo s Cerkvijo, delajo in žrtvujejo za Cerkev. Teh 23 milijonov sinov in hčera Cerkve so to, kar so, v polnem obsegu besede. V tem številu so samo praktični katoličani, ki izpolnjujejo vse svoje katoliške dolžnosti, ter spadajo kot člani v svojo župnijo prostovoljno z vsemi finančnimi bremenami prostovoljnega davka za vero in Cerkev. In ta bremena niso majhna!

Res, so pa na katoliški Cerkvi v Ameriki tudi senčne strani, saj so na vsezadnje nosilci Kristusove vere in Cerkev tudi samo slabotni ljudje. Tudi tam je Cerkev izgubila zadnjih sto let po mnenju mnogih, — med njimi nadškofa R. Canevina iz Pittsburgha, — morda kakih 25 milijonov katoliških naseljencev, ki so odpadli. Tudi v Ameriki je moderna krivovera — materijalizem — posvetnost, na pohodu ter je že veliko katoliških src zastropila in odtrgala od Cerkve. Vzljubili so dolar in ga zamenjali za vero in Cerkev.

Mlade duše tudi tam razjeda lahko-mišljenost, nemoralnost in veseljačenje. Zlasti se je v tem oziru še poslabšalo, odkar je vpeljana prohibicija opojnih pijač. Mladina prej vsaj pila ni. Sedaj pije. Z alkoholno pijačo pa prihaja vse drugo zlo, predvsem odpad od Cerkve.

Avtomobili in moderna norost po razvedrilo in izletih je tudi tam precej izpraznila cerkvene klopi ob nedeljah in napolnila krasne betonske ceste in gozde in taborišča. Toda v splošnem pa je cerkveno življenje tam še krepko in jako čvrsto; smelo lahko trdimo, da je celo prav dobro, posebno ako vpoštevamo ozračje poganizma in materijalizma, v katerem žive katoličani.

Ta krepka življenska sila katoličanstva se kaže predvsem v velikem pokretu katoličanov samih proti vsem tem nevarnim tokom. Organizacija katoliških mož »Društvo mož najsv. Imena« (Holy Name Society) je kakor mogočen jez; ki zavira ta poganski tok, da ne zajame katoliških src. Tudi organizacija Kolumbovih viteзов

je mogočna falanga in krepko brambno ozidje okrog katoliške Cerkve; je kakor prava trdnjava, ki brani, da tudi najhujši sovražniki ne morejo blizu. Framasonstvo je veliko močnejša in številnejša družba, za nad milijon je večja, za milijarde bogatejša, pa vendar je vsak njen napad na Cerkev spretno odbit. Protestantske ločine se med seboj kavsajo kot petelini; v boju proti katoliški Cerkvi so pa edine kot mogočna vojska. Za nad 10 milijonov jih je več. Imajo odlične politike na svoji strani in med seboj; imajo vse javno dnevno časopisje v svoji službi; združujejo razne Ku-Kuks-Klane, Viteze svobode in slične organizacije, ki so milijonske, pa vendar ničesar ne opravijo proti katoliški Cerkvi. Škodujejo morda tukaj ali tam, preprečujejo izvolitev kakšnega katoliškega kandidata, kakor so preprečili izvolitev Smitha. Toda vsekdar je njih zmagala samo Pirova zmagala, t. j. taka, da nje same najbolj občutno udari.

Vse to pa dosega katoliška Cerkev v Ameriki največ z vzorno disciplino v svojih vrstah in zbog tega, ker uživa državne svoboščine, kakor jih daje ustava Združenih držav vsem drugim veram. Disciplina katoličanov je občudovanja vredna.

Škof je v svoji škofiji res vrhovni pastir in voditelj vseh vernikov svoje škofije, kar se tiče vere in cerkvenega življenja.

Cerkev se v svetno politiko nič ne vmešava. Stranke so samo gospodarske stranke. Cerkev pač uči svoje vernike tudi dolžnosti, ki jih imajo do države, torej tudi dolžnosti, da volijo in sicer da volijo vsekdar može, o katerih vedo, da so pošteni, ki bodo gledali na javni blagor in ki bodo čuvali nad dragoceno dediščino ustanovnikov države — versko svobodo. Še celo pri tolikem izzivanju protestantov, kakršno je bilo pri zadnjih predsedniških volitvah, ko je bil kandidat eden izmed najodličnejših njenih sinov, je Cerkev prepustila katoličanom popolno svobodo, da volijo po svoji vesti in svojem prepričanju. Cerkev skrbi samo, da so njeni udje globoko verni, da žive po veri in mislijo po veri, volijo pa po svojem najboljšem prepričanju in po svoji vesti. Če bodo volili slabo, bodo pa sami nosili posledice. Tudi nikdar ne dovolijo, da bi kak duhovnik smel kandidirati za kako državno službo. Vse to pa, ker tega treba ni, ker tudi javnost in država pusti Cerkev in njene naprave in vero popolnoma pri miru.

Škofe imenuje popolnoma svobodno samo sveta stolica. Ti škofje vladajo svoje

škofije samo po kanoničnih cerkvenih postavah, ki so merodajne za vse cerkvene zadeve in sicer za vse, za vlado, za duhovnike in za vse vernike. Odgovorni so samo sv. stolici.

Župniki v župnijah zopet vodijo svoje župnije samo po cerkvenih in škofijskih postavah in so odgovorni za svoje delovanje samo svojim škofom.

Dobri verniki spoštujejo v škofih svoje višje duhovne voditelje v verskih in cerkvenih zadevah, svoje višje pastirje, ki so

mu skoraj povsod zbero nekaj prispevka za pot. Ko se vrne, ga slovesno sprejmejo.

Duhovnik, ki pride tja iz evropskih cerkvenih razmer, se ne more načuditi temu lepemu in pristrčnemu razmerju med duhovniki in verniki. Župnija je res kakor velika družina, katere ljubljene oče je župnik in mati sv. Cerkev.

God župnika je n. pr. skoraj povsod praznik tudi za župljane, ki se zbero v svojih dvoranah in dajo duška svojim srčnim čutilom z raznimi prireditvami, darovi

Duhovščina ljubljanske škofije se poslavlja od uadškofa dr. A. B. Jegliča.

postavljeni od Boga kot blagovestniki na poti proti Bogu.

Verniki vidijo v svojem duhovniku svojega duhovnega očeta, »delivca božjih skrivnosti«, svojega od Boga jim danega učitelja duhovnega življenja, duhovnega pastirja, ki je postavljen, da jih varuje in vodi na poti zveličanja. Dobro vedo, da se zanje žrtvuje, zato ga imenujejo ne »gospoda«, temveč samo »Father« — oče. Zato ga tudi ubogajo kot očeta, pa če jim tudi ukaže kaj takega, kar je združeno z žrtvami ali težavami. Vsekdar ga spoštujejo in so mu vdani kot otroci svojemu očetu. Da, naravnost ganljivo je, kako so ameriški katoličani v spoštovanju vdani svojemu duhovniku. Ako gre kdaj dušni pastir na oddih, kamor že, morda v Evropo,

in častitkami. Skoraj vsak župnik ima svoj avto, večinoma dar župljanov.

Ta vdana ljubezen duhovnika žene, da se še bolj žrtvuje zanje, da dela zanje s še večjim veseljem in še z večjo požrtvovalnostjo. Duhovniki skazujejo ljubezen in zanimanje za svoje župljane tudi tako, da po cerkvenih naredbah vsak župnik vsaj po enkrat na leto obiše vsako družino. Zanimlje se za vsako družino, da, za vsakega župljana posebej. Je res pravi oče svojih podložnih.

In to je lahko zlasti radi farnih osnovnih šol. Duhovnik dobi mladino predse s šestim letom v župnijsko šolo, kjer jo vzgajajo šolske sestre. Vsak otrok ostane osem let pod skrbnim očetovskim vod-

stvom duhovnika. Vse osnovne šole imajo osem razredov. Preden učenec ali učenka zapusti šolo, postane član (članica) mladeniških organizacij, ki so vse zopet strogo pod duhovnikovim vodstvom. Ko se poroči, pride v društvo mož ali mater. Tako se splete ozka vez prisrčne ljubezni in vdanosti duhovnika do župljana in župljana do duhovnika. Zato pa vidi naravno vsak v

njem svojega največjega dobrotnika, svetovalca in pomočnika, — očeta.

Ta ozka vez ljubezni in vdanosti duhovščine do svojega škofa, vernikov do svoje duhovščine je pa tista krepka in trdna podlaga, na kateri stoji potem katoliška Cerkev v Ameriki. Naravno, da je tako zdrava, krepka in se tako krasno razvija.

Tonče — božji otrok.

Andrej Orehek.

III.

Na Stefanji dan so imeli vrhpoljski Marijini fantje shod. Po shodu sta se Tonče in Gorjupov Nande ustavila pred Kokoljevo hišo nasproti cerkve. S ponosom sta zrla na lepo četo družbenikov, ki so se usipali iz svetišča. Prav Nande je bil tisti, ki smo rekli o njem, da je sprva Tončetu nasprotoval, pozneje pa postal član apostolstva in Marijine družbe. Pred letom je prišel od vojakov. Bil je živahen fant, poskočen, drzen, vesel svoje mladosti, nekoliko lahkomiseln, pa dobrega srca. Tončeta je vzljubil kakor brata, čeprav ga je ta včasih oštel in preprečil marsikakšno njegovo vrtoglavost.

Zelo ga je danes grizlo, da bi šel kam pit. Hrepenče je pogledaval zdaj po vasi proti Požarjevi, zdaj navzgor proti Mrgusovi gostilni. »Sveti Štefan je danes, Tonče. Dobro bi bilo, da ga nekoliko zalijeva.« »Nič ga ne bova zalivala. Misliš, da je bil sveti Štefan pijanec? Pri shodu smo nekaj drugega slišali. Jaz grem h gospodu. Nisem jim še praznikov voščil in nesem jim nazaj knjigo, ki so mi jo posodili. Pojdi z menoj. Menda nisi bil še nikoli v župnišču. Izbrala bova tudi zate kako knjigo, saj jih imajo dosti.« »Kaj bom s knjigami, ko tako slabo berem.« »Nič ne de. Začni. Prvo knjigo boš bral počasi, drugo že hitreje, in privadil se boš, da sam ne boš vedel, kdaj. Beri sprva krajšo povest, ki te bo zajemala. Poiskala bova kaj Jurčičevega ali Jakličevega. Se poditi te bodo morali od knjig, tako se boš navezal nanje. Poleti boš komaj čakal, da boš v nedeljo bral naprej, kjer si nehal. Ko bi naši fantje hoteli začeti brati, bi bile gostilne kmalu prazne. Kar pojdiva! Dan bo minil brez zalivanja, saj bo zdaj zdaj noč.«

Gospod Jožef ju živahno pozdravi. »Sedita, fanta. Tukaj je božično časopisje. Polna miza ga je. Preglejšta. Tačas bom dokončal brevir, potem se kaj pomenimo.« Postrežnica postavi na mizo krožnik narezanih potic in steklenico malinovca. »Prigriznita, da vama ne bo preveč dolgčas po gostilni.«

»Kaj pa mačkore, Nande?« zakliče gospod, ko se čez dobre četrte ure vrne k fantoma. »Predput je tu. Ali boš spet za poglavarja?«

Prejšnja leta, ko še ni bil v družbi, je Nande predputne dni rad nekoliko ponorel. Vodil je skupino mačkor po ženitovanjih in na pustni torek vprizarjal šaljive nastope, ko so po vaseh »babo žagali«, »ploh vlekli«, »kurenta sežigali« in uganjali druge fantovske vragolije. Le enega ni Nande nikoli dopustil, kar si ponekod hudobne mačkore tudi dovoljujejo: da bi se norčevali iz cerkvenih obredov. Tudi ni trpel, da bi se med fante mešale ženske mačkore ali da bi se fantje kdaj preoblekli v žensko obleko.

»Saj menda ni smrten greh, če gre kdo v mačkore«, oponese Nande gospodu.

»Vedno ne, dostikrat pa, kakor se kdo obnaša. Najbolje je, da se pameten fant takim budalostim izogne. Zakaj si mačkore devajo masko na obraz? Da jih ljudje ne spoznajo, ko uganjajo neumnosti, to se pravi, ko bi jih poznali, bi bilo mačkor lastnih norčij sram. Nastopajo maskirani, da lažje brezobzirno norijo. Brezobzirna norost prav mnogokrat rodi pregrešna dejanja, namigavanja, besede, ki celo odrastlim ljudem poganjajo rdečico v obraz, nedorastli pa se pohujšujejo.«

»Takih norčij mi nikoli ne počenjamo.«

»Slišal sem, da ne, in to je hvalevredno. Neredko se iz mačkorskih norčij izcimijo huda razžaljenja, prepiri, pravde in dolgoletno sovraštvo. Pa pustimo to. Povej mi samo tole, Nande: če gledaš samega sebe napravljenega v mačkoro, z grdo spako na obrazu, zavitega v raztrgane, umazane cunje, z razbitim, potlačenim cilindrom na glavi, povej mi, ali bi si mogel takrat z mirno vestjo na prsa pripeti Marijino svetinjo?«

»Bog me varuj, gospod! Saj nisem Turek.«

»No, vidiš. Marijin fant mora pa v zasebnem življenju in v javnosti tako nastopati, kakor bi imel Marijino svetinjo vedno pripeto.«

O mačkora in drugih fantovskih navadah sta še mnogo govorila. Duhovnik je z veliko radovednostjo opazoval, kako je Nande, čeprav okrašen z Marijino svetinjo, še zelo zapleten v mreže fantovskih vragolij; rad bi se teh vezi oprostil, pa ga spomini na preteklost tlačijo nazaj. Tonče se teh pogovorov ni udeleževal. Prebiral je »Glasnik«, ki je ležal na mizi. Mačkor mu ni bilo nič mari. Ko bi mu kdo dejal, naj se gre napraviti za mačkoro, bi se mu zdelo prav tako smešno in za fanta poniževalno, kakor če bi ga pozval, naj se gre z otroki frnikolat. Smejal bi se mu na vse grlo.

Nande je bil na poti proti domu še vedno zamišljen. Dočim so Tončeta skrbna vzgoja, očetova pazljivost in materine pa lastne molitve obvarovale, da ni okušal fantovske razbrzdanosti, je bil Nande prepuščen samemu sebi. V najbolj nerazsodni dobi, od 17. do 20. leta, je živel brez pravega vodstva in brez nadzorstva. Mladost je kipela v njem. Pokusil je čašo opojnosti in zdaj se ni mogel odtrgati od nje. Tonče je mnogo molil, da bi tega prijatelja rešil in ga iztrgal iz mreže dosedanjega lahkoživja, ki je utripal v nji kakor ujeta riba.

Mračilo se je že, naletaval je droben sneg, od Kamniških planin je pritiskal oster veter. Tonče se stisne, kakor da ga zebe.

»Kaj si tako umolknil, prijatelj? Ali se ne počutiš dobro? Ali ti je dolgčas v Marijini družbi? Ali ti je žal, da nisi šel danes k Požarju ali Mrgusu? Morda ti je hudo za mačkorami?«

Nande vzdihne. Ko prideta pri Majsetovem mlinu do dolge in ozke brvi, ki sklepa oba rokava Rače, prime prijatelja za roko. »Prepeljati te hočem varno na drugo stran potoka, ti pa mene prepelji čez deroči potok mladosti, da bom miren in srečen, kakor si ti.«

»Pustim, da me vodiš, in sem ti pokoren. Tudi ti bodi. Kaj ne, da v mačkare ne pojdeš nikoli več?«

»Tonče, v treh tednih bo poroka Križmanovega Janeza,« se razživi Nande, »moj bratranec je in tudi tvoj sorodnik. Če mi oblubiš, da prideš na ženitnino in pojdeš plesat, pa nočem nič več misliti na mačkore.«

»In če ne znam?«

»Tvoja sestra mi je povedala, da znaš.«

»Zakaj bi moral prav jaz plesati?«

»Nekaj tustanških fantov se je danes pred cerkvijo norčevalo iz mene, da me imaš na vrvcu privezanega in moram iti za teboj kakor

Novi ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman.

psiček. Strašno me žge ta beseda. Ubočaj enkrat tudi ti mene. Pokaži, da znaš biti vesel in da tudi drugim dopuščaš pošteno veselje.«

»Prijatelj, ne poslušaj zabavljavec, ki so ti nevoščljivi. Imel si pogum, da si začel živeti bolj resno, oni pa tega ne zmorejo. Odtod zavist in hude besede.«

»Pa prideš na ženitnino in pojdeš plesat?«

»Ples na ženitnini ni tako slaba stvar kakor v gostilni in z deklet. Kaj se ve, morebiti me res pripraviš, da se zasučem s teboj.«

Ženitnina Križmanovega Janeza je bila šumna in vesela. Tudi Tonče je bil s sestro med svati, plesat pa le ni šel. Nande se je vrtel kakor nor, silil je tudi njega, mu grozil in se jezil, Tonče pa si je z obema rokama mašil ušesa, gledal po pleščočih parih in se gromko smejal.

»Zakaj se smeješ? Misliš, da so to sami norci in da si le ti pameten?«

Procesija s stekleno krsto bl. Hozane Kolorske.

(Gl. Bogoljub št. 7 str. 150)

»Nande, zatisni si trdno ušesa, da ne boš prav nič slišal harmonike, pa povej, zakaj se ti ljudje tako viharno naokoli vrtijo.«

Nande si zatisne ušesa, pa tudi on se začne na glas smeјati.

»No, kaj praviš?«

»Če ne slišim muzike, res ne vem, zakaj se vrtijo, in skoraj bi dejal, da so obnoreli.«

»Vidiš, kaj je ples. Norost. Norost, ki na ženitnini, če je v pravih mejah, niti pregrešna ni. Pa še eno misel imam, Nande, pa bojim se, da boš zbežal od mene in zaklical: farizej!«

»Ne bom zaklical. Povej!«

»Pokvaril ti bom ženitnino, ko ti vendar tako od srca privoščim, da si vesel.«

»Radoveden sem. Govori!«

»Ali veš, kaj je skelet?«

»Ne vem.«

»Z gospodom sva ga videla v Ljubljani v muzeju. To je človeško okostje. Z drobnó žico so kosti med seboj zvezane prav tako in v tistem redu kakor pri živem človeku, mesa pa ni na njih niti za trohico.«

»In kaj je s takim skeletom?«

»Ko sem gledal smeјoče se pare plesavcev in plesavk ljubih naših svatov, se mi je zdelo, da vidim vrteti se same skelete. Zatak-njene imajo dišeče šopke na brezmesnih rebrih in prelepe vence na mrtvaških svojih glavah, suhe kosti rožljajo v divjem begu naokoli, iz odprtih ust, ki se krivijo na smeh, strmijo vate beli mrtvaški zobje. Pa se vrtijo in poskakujejo, kosti pa rožljajo in ropotajo. To je človek pri plesu.«

N • A • C • I • L • J • U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (XVII., dalje.)

Bil je novega leta večer; mrzel je bil. Elizabeta je molila v svojem hramu za moža, ki je bil spet šel k sestanku.

Tamkaj v »venditi« se je Krištof sprl z nekim »bratom«. Zbadljive psovke so

padle na obe strani in Krištof je bil advokat in kot tak v zbadanju ni zaostajal za svojim zoprnikom. Ta je odšel ven. Krištof je še malo počakal, pa vsled prepira nezadovoljen se je kar dolgočasil. Odšel je

še on ven — domov, ne da bi resno mislil na kakšne posledice.

Tu in tam je trepetala lučka pred Madono na steni ali voгалu hiše; tu in tam je drhtel pramen svetlobe, ki se je kradel na cesto skozi špranjo pri zastrih oknih, sicer povsod tema.

Krištof je šel domov. Hitro je šel; kakor da gre za njim groza tik za petami, tako se mu je zdelo. Tedaj je skočil iz zasede njegov zoprnik in mu nastavil bodalo na prsi.

Krištof je zavpil.

Kakor da je nekdo zadržal roko sovražnikovo —

Krištof je ušel.

Tisti čas je Elizabeta molila za svojega moža in tisti čas se ji je zdelo, da ji govori Gospod: »Pojdi v duhu in reši svojega moža! Umoriti ga hočejo.«

Elizabeta je vstala, vsa hvaležna šla k svojim hčerkama, rekoč: »Pridita in zahvalita Boga! Vajin oče je bil pravkar v veliki nevarnosti: umoriti so ga hoteli. Usmiljeni Bog ga je rešil.«

Deklici sta strmeli, hoteli izpraševati.

»Le brž pridita in zahvalita Boga!«

Vse tri so hvaležno poklekile pred domači oltarček.

Nekaj minut — hlastni koraki v veži, vrata se hrupno odpro, Krištof se sesede na stol; smrtno blede je bil in ves se je tresel.

Drugi dan je Krištof obležal težko bolan.

*

Bolezen Krištofova je napredovala, postala je resna in nevarna.

Prihajali sta svakinji in sta javkali in bevskali nad Elizabeto: »Oh, seveda! Saj ni moglo biti drugače! Ti si kriva! Zakaj mu nisi vedno branila in ga zadržavala od takih sestankov?«

Niso bili taki očitki tolažba za Elizabetino srce, pač pa grenak pelin; pa vzela jih je, da bi le Bog ozdravil moža, če že na telesu ne, pa vsaj, ah, vsaj na duši.

Prihajala je tašča, gospa Agata, obiskovat svojega sina. Pa jo je prosila Elizabeta: »Oh, recite mi vi, da bi prejel svete zakramente! Vas bo ubogal; mene ne bi!«

»Seveda, seveda bi bilo dobro! Toda — ah, ne ga vznemirjati, ljuba moja, ne ga vznemirjati!«

»Oh, ni bil že 18 let pri spovedi!«

»Oh, oh, seveda je hudo — toda, draga moja, samo vznemirjati ga ne!«

Beuronska šola.

Kraljica mučencev.

»Saj bo boljše, če se spove! Bo dobil mir srca, pa se bo zdravje bolj pospešilo! Saj zakramenti niso poslanci smrti. Sicer pa je duša več kot telo!«

»Vse res, vse res, ljuba Elizabeta! Toda jaz sem mati, jaz ga ne morem vznemirjati!«

Prihajal je v obisk tudi gospod Cherubini, ki ga je tudi Krištof zelo spoštoval — kako tudi ne — in k njemu se je zatekla Elizabeta v svoji stiski. Gospod Cherubini je takoj naredil načrt. Njegov spovednik don Pietro Lionardi je bil apostolski mož, znan po vsem Rimu, pa so ga zlasti klicali k bolnikom, ki so se sv. zakramentov branili ali jih vsaj odkladali in odlašali. Kakor bi se bila po naključju se-

Monakovo, Pinakoteka.

Sv. Hieronim.

šla, je prišel s Cherubinijem tudi Don Pietro Lionardi obiskat Krištofa.

»Kako kaj z zdravjem? — Kako stoji kaj politika? — Kako to in ono?«

Don Pietro Lionardi je prišel še drugič in tretjič — — gospod advokat Krištof Mora je prejel sv. zakramente.

Elizabeta je bila nepopisno srečna. Oh, samo še zdravje, še zdravjel! Zato je primaknila k svojim molitvam in zatajevanjem še to in ono molitev in zatajevanje, kakor ga zna poiskati iznajdljiva ljubezen.

Zdravniki pa so zmajevali z glavo, niso rekli sicer nič, vsak pa je vedel, da mislijo: nič ne bo.

Pa, ali okrepcan po miru vesti, ki ga je pogrešal že toliko let, ali po posredo-

vanju Elizabetinih molitev, nemara pa po obojem, je Krištof kakor čudežno hitro ozdravel in po nekaj dneh spet začel svoj posel.

Zdaj je bil gospod odvetnik Krištof Mora zdrav na duši in na telesu.

Bolezen Krištofova je pobrala iz predalov zadnji denar. Sila je pritisnila huje kot kdaj prej na Elizabetino gospodinjstvo.

Hčeri sta tožili.

Mati je tolažila: »Poglejta vendar dobroto in usmiljenje božje! Nikogar ne prosimo, ničesar ne prodamo in ne zastavimo in vendar nam ničesar ne manjka! Kdo pa je, ki navdihuje ljudi, da nam pomagajo, če ne ljubi Bog? Saj vesta, da nikomur ne črhnem besedice o naši revščini! Kaj ne vidita, kot bi se hrana kar tako rekoč pomnožila in od te malenkosti, kar imamo, še lahko kaj ubogim damo. Pa če ne moremo tako deliti ubogim kot bi radi, pa prosimo Boga, naj vsaj bogatine navdahne, da bodo obilneje delili miloščino. Zato zahvalita Boga, ki za vaju tako ljubeznivo skrbi, čeprav sta nehvaležni! Če bosta pridni, bosta videli, kaj bo Bog še vse naredil za vaju.«

»Pa kdaj bo vendar to, draga mati?«

»Ni več daleč do takrat! Jaz vama ne vem povedati, kaj in kako, ampak dam vama svojo besedo: Še letos nas bo nebeški Oče z vsem bogato oblagodaryl.«

Tako Elizabeta ni bila nikdar potrta in pobita, ampak se je v stiski zatekala k Bogu, očetu vseh stvari, pa ji je Bog tudi pomagal.

Če ni bilo denarja, če ni bilo kruha, pa je prosila Boga in kot po naključju je prišel človek in prinesel, česar je manjkalo.

Če niso imeli kaj jesti in sta se hčeri obotavljali pogrniti mizo, je velela: »Le pogrnita! Previdnost božja nas ne bo pustila na cedilu.« In zgodilo se je tako. »No, vidita, ali je zastonj zaupanje, ki ga stavimo v Boga?«

Kljub temu pa je bila sila velika. Krištofova bolezen je pobrala zadnji denar. Pred boleznijo započete pravde je moral spet še enkrat pregledati in iznova urediti, kar je vse jemalo čas, ni pa dajalo zaslužka. Povrh tega je moral v Neapel, da je tam zastopal pravice neke vojvodinje, ki je nje pravdo pri sodnji zagovarjal in dobil.

Kakor za ogledalo.

9. Našemu veroučitelju.

Janez Langerholz.

Ni ga več.

Črna zemlja ga je že davno pokrila. Ruša je morebiti že prerastla njegov grob, morebiti so ga že nekateri pozabili, katerim je vcepljal prva semena božje besede v mlada srca. Pred menoj pa še vedno stoji njegova sloka postava in še gledam njegovo živo oko in njegovo jasno lice, ki je še posebno zažarelo, kadar nam je govoril o ljubem božjem Detetu iz nebes.

Živahna je bila njegova beseda, kadar je začel govoriti o revčih zamorčkih, ki še ne poznajo ljubega Boga in nič ne vedo o dobri materi Mariji in nič ne slišijo o božjih in naših služabnikih, ki jim pravimo angeli... Siromački ne vedo, kaj je tabernakelj, kaj pomeni večna luč, kako je ljubi Jezus noč in dan med nami pričujoč. In o ubogih sužnjih nam je govoril, ki so ljudje kakor mi, pa jih — ne vem, kako bi zapisala — zverine v človeški podobi prete-

pajo z biči in prodajajo kakor živino. Grozno!

Kako je plamtelo njegovo živahno oko ob takem govorjenju. Kar videlo se mu je: planil bi bil nad take divjake in iztrgal bi jim uboge suženjčke, potem pa bi bil stopil mednje in bi jih učil toliko časa, da bi slednjič poprosili za blagoslovljeno krstno vodo in bi postali otroci božji. In vabil nas je, naj molimo za te uboge otročičke, in prosil je, naj s pomočjo »Dejanja sv. Detinstva« lajšamo gorje in siromaštvo trpečih.

Še danes se spominjam dne, ko nam je prinesel v šolo nekaj podobic. Niso bile živo pisane in ne z zlatom obrobljene, a zanj so bile več ko zlato in srebro. Na zadnji strani sta bila naslikana dva duhovnika, zamorca, dva novomašnika. Tudi jaz sem dobila eno podobico. Še jo hranim. In danes jo razumem: eden novomašnikov je bil dr. Julij Mkomazi iz rodu Amabela, drugi

Velikanska množica pri procesiji s čudodelnim kipom Matere božje v Fátimi na Portugalskem.

Samostanska cerkev v Stični na Dolenjskem.

pa je bil dr. Andrej Ngidi iz rodu Zulu. Oba sta zapela novo mašo v Rimu dne 26. maja 1907 in sta se potem podala na delo med svoje rojake. Zatrtil nam je, da smo tudi mi s svojimi darovi pripomogli tema dvema duhovnikoma do novomašniške sreče in časti. Kolika sreča!

V kakšni luči so stali pred nami naši misijonarji Baraža, Knoblehar, Čebulj in drugi, ko nam je pripovedoval o njih vnemi in gorečnosti za zveličanje poganskih duš v Ameriki in Afriki. Še n a s bi bil navdušil za misijonarje, če bi doma ne bili pogasili našega misijonskega ognja s kratko besedo: »Potem se pa ne bomo nikoli več videli.« To nas je oplašilo. Zakaj takrat še nismo vedeli, da je misijonarjevo življenje ena sama dolga in velika žrtev od ločitve iz domače hiše pa do poklica pred sodni stol božji. Ena sama velika žrtev... Žrtev, ki zasluži bogato žetev.

Škoda, da danes blažega gospoda ni več. Danes, ko je misijonska misel med nami vse drugače krepka in živa, kakor

pa je bila v njegovih dneh. Zato pa upam, da se blagi mož iz nebes doli ozira na naše misijonarje in njih težnje pri Bogu podpira.

Ena beseda preblagega mojega prvega veroučitelja mi pa ne gre iz glave. Moram jo zapisati, čeprav je grenka. Bridka tožba je prihajala iz njegovih ust, češ, da smo mi, katoličani, vendar še mnogo krivi, zakaj misijonska zadeva ne uspeva, kakor bi morala. Ne samo zato, ker smo morebiti premalo goreči za zbiranje misijonskih prispevkov, ne samo, ker morebiti premalo molimo za misijonske zadeve, ampak tudi zato, ker mnogi katoličani premalo z g l e d n o ž i v i m o.

Ta beseda me je zapekla.

Ali je mogoče? Kje naj pogani vedo, kakšni smo mi, katoličani, doma? V dobi vsestranskega svetovnega napredka je tudi to mogoče. Zato pa je že Kristus naročal: »Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«

Misijon v domovini naj podpira misijon med pogani. To je druga velika beseda, ki jo je naš nekdanji dušni pastir pogostokrat ponavljal. K a k r š n a b o n a š a g o r e č n o s t z a z v e l i č a n j e d u š v d o m o v i n i, t o l i k o b o m o z n a l i c e n i t i t u d i n e u m r j o č e d u š e v m i s i j o n s k i h p o k r a j i n a h.

Boš že odpustil, moj dragi katehet, če te danes slavim pred ljudmi in če odkrivam tvoje, že skoro pozabljeno misijonsko delo. Seme misijonske ljubezni in požrtvovalnosti, ki si je ti sejal nad nami, že poganja, da, že donaša lepe sadove.

Saj ti smem še v grob povedati, da je pred kratkim klečala na tvoji gomili Grebinčeva Dora, ki se je namenila, da pojde med pomožne misijonarke, in da so Poljakovi poslali sina Antona v šole, kjer se pripravljajo za misijonarje. Česar nismo zmogli mi, ki smo se bali žrtev, to poskuša popraviti mlajši rod.

Blagrujem oba, čeprav ne čutim moči in poguma, da bi jima mogla slediti. Tolažim se s tem, da nismo vsi poklicani za misijonarje, pač pa se moramo vsi zavdati, da mora misijonsko delo postati skupna last nas vseh: teh, ki smo doma in onih, ki se trudijo med pogani.

Skupno delo pa bo blagoslovil On, ki je za slovo, odhajajoč z zemlje, naročal: »Pojdite torej in učite vse narode!...«

IZ ŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Sv. Oče Pij XI. je izročil škofu Bessonu v Švici 200.000 lir, da jih porabi za zidavo nujno potrebnih cerkvic v diaspori, t. j. v krajih, kjer so katoličani pomešani med protestantskim prebivalstvom. — S smrtjo kardinala Vannutelli-ja je bilo izpraznjeno mesto dekana v svetem zboru kardinalskega. To odlično službo je sveti oče poveril kardinalu Gennaro Granito Pignatelli di Belmonte. Kot tak je postal obenem škof v mestu Ostia. — Po strašni potresni nesreči v okolici Neaplja blizu ognjenika Vezuva, kjer so porušena mesta in vasi in je bilo mrtvih skoraj 3000 ljudi, ranjenih pa še več, je tudi sv. oče Pij XI. poslal svojega zastopnika med prizadete, da jim je delil prvo pomoč v stiski. — Republika Santo Domingo je uredila novo poslaništvo pri Vatikanu. — V rojstnem mestu papeža Pija XI. so meščani dali napraviti krasen spomenik, ki predstavlja svetega očeta, kako blagoslavlja množico. — 25. septembra bo na vatikanskem »Belvedere« otvorena razstava vseh misijonških darov, ki so jih poklonili italijanski industrijci ob zlati maši svetega očeta Pija XI. Na železnicah v Italiji je za obiskovalce (en mesec) 30% popusta. — Za ravnatelja »Radio« postaje, ki bo jela poslovati v Vatikanu koncem oktobra, je bil imenovan rektor Gregorijanske univerze p. Gianfranceschi S. J., ki je znan kot naravoslovni učenjak. — Lep parnik nameravajo podariti papežu Piju XI. ameriški katoličani, in sicer zato, da mu ne bo treba najemati posebne ladje, kakor letos, ko se je njegov zastopnik peljal na evharistični kongres v Kartago. Papež je ponudbo sprejel. Z italijansko vlado bo treba dogovora, v katerem pristanišču bo parnik ostajal. — Kongregacija svetih obredov je obravnavala (15. julija t. l.) vprašanje, ki se tiče junaških kreposti častivrednega služabnika božjega *Contardo Ferrini-ja*, ki je bil profesor rimskega prava na univerzi v Milanu († 1902). Proces za proglasitev med blažene se je pričel že l. 1914.

Združenje katoliških družinskih očetov. V Madridu na Španskem so se nedavno sešli zastopniki 400 pokrajinskih družb, ki imajo namen braniti katoliško versko vzgojo mladine. Sklenili so, da se mora v vsakem mestu in v vsakem večjem kraju ustanoviti podružnica te vzgojne zveze; glavni cilj pri delovanju ji bo papeževa okrožnica o vzgoji. (Natis-

njena je tudi v slovenskem jeziku in čaka odjemalcev. Založnik je mislil, da se bo v desetisočih razširila med Slovence, pa se je bridko zmotil. Dobi se v prodajalni Ničman v Ljubljani za par dinarjev.)

Katoliška misel na Angleškem napreduje, to dokazujejo čimdalje številnejši prestopi angleških protestantov v katoliško Cerkev. Te dni je vse časopisje s poudarkom pisalo o spreobrnjenju univerz. profesorja in dekana modroslovne fakultete v Edinburghu, Edmonda Taylor Whittaker-ja. Prejšnje čase je bil predsednik matematične družbe in kraljevi zvezdoslovec na Irskem.

V Konnersreuthu se je mudil tudi linski škof dr. Janez Marija Gföllner s svojim tajnikom in je bil priča, kako je z zamaknjenko Terezijo Neuman, kadar je deležna pajsijonskega trpljenja.

Kulturni boj v Mehiki se je polegel. To je sklepati iz pisave vseh ondotnih listov. Vsi izgnani škofje in duhovniki so poklicani v službovanje. Bogoslovci, ki so študirali na Španskem, so se vrnil. Škofovski pastirski listi so bili sprejeti z dobrohotnostjo. Bog daj, da bi bil mir trajen in da bi se lepo krščansko življenje nemoteno razvijalo in krepilo.

Ogromen spomenik. V znak trajne sprave med državo Chile in Argentinijo je bila postavljena v Andskih gorah visoka soha, predstavljajoča Kristusa Kralja. V bližini Rio de Janeiro, na 650 m visoki gori, bo pa kmalu dodelan nov, ogromen kip Kristusa, ki bo argentinsko soho po velikosti daleko prekašal. Ze dve leti je pri delu zaposlenih 60 kamnosekov in umetnikov. Kip bo visok (ne vštveši temelja) 39 m. Predstavljal bo Kristusa z razprostrtimi rokami (razsežnost 40 m). Obraz bo obrnjen proti morju. Napis na podstavu: »Kristus je zmaga, Kristus je Kralj, Kristus je Gospodar.«

Nova maša — starega gospoda. V Freiburgu (Švica) je imel novo mašo dominikanski redovnik P. Getaz, ki je bil svoj čas protestant in voditelj socialistov. Milost božja ga je pa privedla v katoliško Cerkev in celo v redovno življenje.

Laž v filmu. Po mestih roma nekaj časa že govoreči film »Atlantik«. Predstavlja v sliki in govorih katastrofo potopljenega parnika »Titanik«-a. Nesreča se je pripetila v noči od 14. do 15. aprila 1912, ko je mogočni, novo-zgrajeni morski hotel zadel ob plavajočo le-

deno goro in se pogreznil. Filmovana nezgoda je čudo sedanje tehnike, vsebuje pa v zadnjem prizoru zgodovinsko laž. Film predočuje, kako je bilo zbranih okrog nekega pijančka 1635 potnikov, ki so se pozneje potopili. Res pa je, da so se ti potniki, ki se niso mogli rešiti, zbrali okrog treh katoliških duhovnikov. Vsi ameriški časniki so bili takrat polni hvale, ko so poročali o junaštvu in vztrajnosti teh duhovnikov. Prvi je bil P. Jožef Parušić, benediktinec iz bavarskega samostana Scheyern, ki so ga predstojniki poslali v Minnesoto, da bi tam vodil redovno srednjo šolo. Drugi je bil župnik Tomaž Roussel Byles, sin angleškega ministra, ki se je peljal v Brooklyn, da bi poročil svojega brata. Tretji duhovnik je bil iz Litavije, imenom Montvila, ki je šel kot misijonar med svoje rojake v Massachusetts. Ko je bila nesreča neizogibna, so zbrali potnike okrog sebe k molitvi, jih tolažili in delili sveto odvezo. Otrokom in ženskam so pomagali pri rešitvi v čolne, dokler se ladja ni potopila. — To je resnica. — Ali si filmska družba ni mogla drugače pomagati, kot da je z molkom zastrla junaštvo teh duhovnikov in na njih mesto postavila nesrečno kreaturo — alkoholika!

Iz prvega vira. V Varšavo je pribežal ves izmučen župnik don Arutti, rodom Italijan, ki so ga ruski »sovjeti« žele obsoditi na smrt. Deloval je na Kavkazu. Sedaj je opisal preganjanje katoliških duhovnikov v ondotni pokrajini (na Kavkazu). V Tiflisu je bilo zaprtih 22 katoliških duhovnikov, v Saratovu 13, v Samari apostolski upravitelj Baumbrodt in njegov tajnik Kopojski. Brez preiskave je bil ustreljen dekan Štefan Erojan.

Ljubljanska škofija. Dne 1. avgusta se je poslovil nadškof dr. A. B. Jeglič. Naselil se je v škofijski graščini v Gornjem gradu. Zaprošil je bil svetega očeta Pija XI., naj ga reši odgovorne višjepastirske službe glede na visoko starost in tudi glede na obolenje, ki bi imelo lahko zle posledice, če bi izvrševal naporno delo. Dolgo vrsto let — 32 — je z občudovano, vztrajno in značajno doslednostjo ter z ljubeznivo skrbljivostjo vodil obširno ljubljansko škofijo.

Sedaj je odšel. Z njim je odšla cela doba slovenske zgodovine, ena najbolj plodovitih, razburkanih, junaških v življenju slovenskega ljudstva.

Odšel je, nagrajen od najvišjega pastirja Cerkve z nadškofovskim palijem, v tiho življenje, kjer bo molil za nas, molil, da se ne izneveri naše ljudstvo in da ostane stanovito

v veri očetov, v zvestobi krščanskim nrvstvenim vzorom našega rodu.

Vzajemnost in ljubezen duhovščine do vzornega nadpastirja se je ponovno izpričala ob slovesu zlasti v škofijskem dvorcu, kjer je prelat in prošt A. Kalan izpregovoril ganljive poslovilne besede. Ko se je prevzvišeni zahvaljeval, je omenjal, kako ga je prevzel pogled na natlačeno polno stolnico med sveto mašo; še bolj pa ga je ganila navzočnost toliko duhovnikov. »Vezi med nami bodo danes raztrgane« — je nadaljeval. »To boli mene in vas. A tolaži naj nas vse zavest, da je ločitev samo zunanja. V duhu bomo združeni med seboj. Molite v drug za drugega naj nas veže. Spominjajte se me pri oltarju, tudi jaz bom vedno molil za vas.«

Božja previdnost je pa vse tako uravnala, da je vodstvo ljubljanske škofije izročeno dosedanjemu koadjutorju dr. G. R. Rožmanu, ki je mož na svojem mestu in bo mogel upravljati škofijo tako, kakor je prav, in veličko storiti za Boga, Cerkev in narod.

Ni lahka naloga, ki jo imajo danes škofje, zato pa bomo vsi, duhovniki in verniki, tudi novega nadpastirja podpirali s svojimi molitvami, vztrajali z njim v bojih in težavah in lajšali trpljenje z vdano zvestobo. Bog daj svoje varstvo in obilo blagosloval!

Evharistično slavlje v Zagrebu. Ko so potekali dnevi velikega zagrebskega kongresa v proslavo evharističnega Zveličarja, je bila septemberska številka »Bogoljuba« že gotova. Poročilo o tem sijajnem praznovanju bo sledilo. Omenjamo samo, da so bili pri proslavi navzoči vsi jugoslovanski katoliški nadškofje in škofje na čelu ogromnih množic pobožnih vernikov iz vse države. Iz inozemstva so došle številne skupine Čehoslovakov, Ukrajincev, Francozov, Švicarjev, ameriških Hrvatov, gradiščanskih Hrvatov, poljskih udeležencev i. dr.

Kot papežev zastopnik je bil poslan nadškof Monsignore Pellegrinetti, nuncij v Beogradu. Prinesel je pooblastilo in pismo svetega očeta Pija XI., ki je izrazil izredno veselje, da se je priredil kongres v tem obsegu in veličini. Papež pričakuje, da bo češčenje sv. Reš. Telesa pospešilo in poživilo vnemo za pogostno prejemanje svetega obhajila. Pismo se odlikuje po očetovski skrbi in ljubezni Pija XI. do Jugoslovanov. Slovencev se je odpeljalo v Zagreb s posebnimi vlaki do 3000. Navzoči so bili pri slovesni službi božji na glavnem trgu in pri evharistični procesiji. — Vseh legitimaj za kongres je bilo oddanih nekaj nad 60.000. Posebnih vlakov je bilo 26.

Premembe. (Ljubljanska škofija): Unehčen je bil na župnijo Boh. Bistrica Jožel Ambrožič, župni upravitelj istotam; Blaž Re-

bolj na župnijo Bela Cerkev; Ignacij O mah en na župnijo Dobrnič; Fr. Lovš in, bivši kaplan v St. Vidu nad Ljubljano, na župnijo Rakitna. — Podeljena je župnija Leše Mateju Sušniku, župniku v Rovtah; župnija Rudnik Karlu Zajcu, žup. upravitelju na Rakitni. Umeščen je bil 19. julija.

Nadškof dr. Fr. B. Sedej je letošnje novomašnike takole namestil: Matija Fortuna gre za kaplana v Tolmin, Srečko Rejc v Postojno, Rafko Premrl v Cerkno. — G. Jeklin odide iz Tolmina v Solkan, Mirko Zorn iz Cerknega v Gorenje polje na Kanaškem. — Lavantinska škofija: Premešчени so gg.: Matija Munda iz Ruš v Ljutomer, Frančišek Bohanec iz Vojnika v Konjice, Gregor Zafošnik iz Konjic v Celje.

Častni kanonik je postal Ferdinand Erker, dekan v Kočevju.

Jubilej. Slovesnosti o priliki zlatomašništva lavantinskega vladike dr. A. Karlina so potekle v najlepšem redu in prikupljivi prisrčnosti. Spored je bil ta-le: 26. jul. slovesno zvonjenje, podoknica pevskih društev. V nedeljo 27. julija slavnostna pridiga kanonika dr. M. Vrabra, nato zahvalna pontifikalna maša škofa-zlatomašnika. Po sv. maši poklonitev duhovščine i. dr. v dvorcu. Popoldne molitvena ura za nadpastirja-jubilanta.

Sveti oče Pij XI. je poslal po svojem državnem tajniku prisrčno sestavljeno pismo, ki v njem slavlencu očetovsko častita in mu želi obilico blagoslova in milosti božje.

O priliki zlata maše je lavantinski vladika podelil odlikovanja zaslužnim duhovnikom svoje škofije. Imenovanih je bilo za konzistorijalne in duhovne svetnike 51 odličnih duhovnikov.

Slovenska vzajemnost katoliškega dijaštva. V dneh sv. Jakoba so se zbrali zastopniki slovenskih, slovaških, čeških, hrvaških, ukrajinskih katoliških visokošolcev k skupnemu kongresu v Ljubljani. Kaj je bil glavni cilj tega zborovanja, bo lahko povzeti iz lepega nagovora, ki ga je imel nadškof dr. Jeglič: »Zeljno sem pričakoval in veselil sem se teh dni. Veselil sem se zato, ker ste zbrali ravno našo belo Ljubljano kot kraj svojega zborovanja. Program je krasen. Usmerjenost tega gibanja je prava, slovenska je in katoliška. Ta kongres bo pomenil samo še večji pogon k delu za vzajemnost slovenskih narodov tudi v Cerkvi. Od tega bomo imeli veliko kulturno korist. Daj Bog, da bi res dosegli to, kar želite, da se ustvarijo trdni temelji za bodočnost, da pride navrh zdrav in močan nov rod!«

Proti boljševškemu brezboštvu. Na II. kongresu slovenske katoliške akademske mladine so sprejeli tudi tale protest: Slovenska

katoliška akademska mladina, zbrana na kongresu v Ljubljani v dneh od 23. do 27. julija 1930, izraža po svojih delegatih, zastopnikih Čehov, Hrvatov, Poljakov, Rusov, Slovakov, Slovencev in Ukrajincev tople simpatije za ves slovanski svet, predvsem pa za veliki ruski narod in vse krščanske narode v SSRS. Hudo obžalujemo, da brezverski kurz boljševizma preračunjeno uničuje moralne vrednote ruskih narodov, s čemer ne pripravlja samo propada SSRS, ampak vsega sveta. Odkritosrčno sočuvstvujemo z našimi brati v SSRS, ki so pokazali v grozljivih protiverskih akcijah sedanje boljševiške vlade toliko junaštva v obrambi vere in krščanske nravnosti. Občudujemo njihov heroizem. Molimo zanje, molimo za njihovo čim skorajšnje osvobojenje izpod jarma in terorja ateističnih in neslovanskih uzor-patorjev. Verujemo v osvobojenje Rusije izpod sovjetskega jarma in prosimo Boga, da bi s svojo milostjo omogočil, da bi se vsi slovanski narodi sešli na skupnem temelju vere in kulture, katero sta prinesla vsem Slovanom velika apostola Kristusove vere, sveta brata Ciril in Metod.

Vincencijevi bratje iz Slovenije so imeli glavno zborovanje 20. julija v Marijanišču v Ljubljani. Posvečeno je bilo hkrati 50letnici marijaniškega zavoda. Dva važna sklepa sta bila sprejeta ob tej priliki: Ustanovi se oddelek za vzgojo duševno in telesno zaostalih otrok, ki naj se v zavodu po možnosti pripravljajo za primerne poklice. — Poskrbi naj se, da se — če bo možno — otvori zatočišče za revne delavce, ki iščejo zaposlenosti.

Smrtna kosa. Po kratki bolezni se je preselil v večnost Janko Šiška, bivši župnik in dekan v Novem gradu pri Šibeniku. Poprej je oskrboval župnijo Rova, Šenčur pri Kranju in župnijo Sv. Trojice nad Cerknico. Zadnji čas je bival kot vpokojenec v Radomljah, kjer ga je dohitela smrt. 14 dni poprej je še svež in vesel obhajal s svojimi duhovnimi sobratji 40letnico mašništva pri Sv. Duhu ob Bohinjskem jezeru. »Bog ve, kdo bo prvi na vrsti« — je ob slovesu omenil eden jubilarov. Smrt si je izvolila g. Jankota. Naj se veseli v večni domovini! — Nepričakovano je pobrala smrt iz kroga profesorskega zbora v zavodu sv. Stanislava (St. Vid nad Ljubljano) prof. Gašperja Porento. Koncem julija se je udeleževal skupno z drugimi duhovniki tridnevni duhovni vaj; čvrsto je molil naprej latinske molitve pred jedjo in po jedi. 9. avgusta pa so sporočili iz ljubljanskega Leonišča: G. Porenta je po dobro prestani operaciji nenadoma umrl... Pokojni, — res blaga, poštna duša, — je bil učitelj risanja na zavodu od početka do sedaj. Nekaj časa je služboval

kot kaplan v Stopičah pri svojem bratu, ki je bil takrat ondotni župnik. Nato je študiral še v Pragi. Poznali smo ga od časa, ko je bil še gojenec Alojzijevišča, pa do zadnjega kot vzornega dijaka, kot vestnega duhovnika, kot marljivega učitelja in ljubeznivega, postrežljivega tovariša. Na smrt je bil dobro pripravljen, četudi ga je Gospod življenja in smrti brzo poklical. Naj uživa zaslužen plačilo!

Redek jubilej. Dne 22. julija t. l. je obhajal 60letnico mašništva kanonik Martin Mešk o, župnik v Kapeli. Že celih 42 let upravlja to svojo župnijo v splošno zadovoljstvo svojih ljubljenih župljanov. Kot vzornemu duhovniku je bilo dvakrat poverjeno upraviteljstvo ljutomerske dekanije. Prejel je tekom dolgoletnega službovanja mnogo častnih priznanj in odlikovanj. Bog ga ohrani!

Lepa vzajemnost in prijateljstvo se je ohranilo med našimi možmi in fanti, ki so se borili na številnih bojnih poljih med svetovno vojno. Vsako leto se zberejo v avgustu v priljubljenem božjepotnem svetišču na Brezjah, da se v molitvi spominjajo svojih vojnih tovarišev, ki so izkravali na bojiščih ali izdihnil v bolnišnicah, — da sebe in svoje izroče varstvu božjemu in Marijinemu. Mnogo jih je, ki se okrepečajo s sprejemom sv. zakramentov za nadaljnje življenske borbe in težave. Tudi letos, 10. avgusta, je bil sestanek naših bivših borcev prav prisrčen. Cerkevna pobožnost, kakor tudi zunanje zborovanje je poteklo v splošno zadovoljnost. Odkrit je bil tudi spomenik padlim junakom iz mošenjske občine. Vse priznanje bivšim vojnim kuratom, ki s tako vnemo zbirajo svoje nekdanje »farmane« k duhovni in prijateljski obnovitvi.

Marijine družine.

Članice Marijine družbe iz Naklega so priredile svoj družbeni izlet v Kamnik (v nedeljo 15. junija). Ob sedmih so imele sv. mašo; prav lep vtis je naredilo, ker so vse članice prejele sv. obhajilo z družbenimi znaki. Ob devetih so se udeležile zopet slovesne službe božje v nadžupni cerkvi. Potem so šle na »Mali grad«, »Kalvarijo«, kjer so molile sveti rožni venec glasno. Popoldne so si ogledale tudi znamenito Mekinjsko cerkev. Vedle so se ves čas prav vzorno.

Dijaki-kongreganisti so imeli v Celju početkom julija poučno zborovanje. Došlo je okrog 100 zastopnikov, ki so jih poslala načelstva 25 dijaških Marijinih družb iz Slovenije. S skupnim sv. obhajilom so pričeli povesetovalno delo za poglobitev verskega življenja in okrepitev marijanske misli med dijaštvom. Duhovni voditelj vse te lepe prireditve je bil jezuitski rektor P. T o m c iz Ljubljane,

ki je s svojimi cerkvenimi govori kakor tudi z razpravo pri zborovanju vlival v mlada srca hrepenenje po marijanskem značaju. Profesor Canjkar je poudarjal, da je temelj vzornega veselega in srečnega človeka čista mladost. Govore so imeli še prof. Prijatelj Ivan, ki je dokazoval, da pride prerod slovenskega naroda iz Marijinih družb, — prof. dr. Jeraj o katoliški akciji, in dr. Roman Tominec o dobrodelnosti med dijaštvom.

Narodni kongres Marijinih družin v Lurdu je bila prelepa svedočba, kako globoko je prodrli marijanski duh med delavske sloje prav tako kot med visokošolsko mladino. Mesto Lurd si je nadelo slavnostno lice: vse je bilo v cvetju in malih zastavah; bazilika Materae božje je bila vsak večer vsa v bengaličnem ognju. Lurd je v poletni dobi itak neprestano poln tujcev, a to pot je bilo videti povsod le bolj veselo mladino, fante, dekleta; vsak dan na tisoče sv. obhajil. Pri sv. mašah so stregli voditelji katoliškega gibanja: odlični poslanci, senatorji, bivši ministri, generali iz svetovne vojne; pa tudi voditelji delavskih zvez in preprosti fantje. V Lurdu ni socialnih razlik. — Na zborovanjih so se pretresala vsa važna vprašanja, ki so za poglobitev in porast marijanskega življenja pomembna.

Slavlje na Ogrskem. V okviru slavnosti ob jubileju sv. Emerika je bila najlepša točka: Marijanski kongres v dneh 21. in 22. avgusta. Do zaključka uredniškega dela »Bogoljuba« št. 9, so bili sporočeni sledeči podatki: Iz Belgije sta pripeljala udeležence dva posebna vlaka. Tudi od drugod so vozili priglašence deloma posebej naročeni vlaki, deloma posebni vagoni. Marijanski kongres je radi raznoličnosti jezika imel bolj značaj cerkvenih svečanosti in pobožnosti ter umetniških in glasbenih prireditev. Stvarna predavanja so pa bila ločena po narodnostih.

Remšnik. Naša Marijina družba je svetu neznana; naj se vsaj enkrat oglasimo. Lani se je znatno pomnožila, ko se je malo prej obhajal sv. misijon. Vsako leto jih je nekaj, ki se poslove, ker vstopijo v zakon. Sedaj se je poročila dolgoletna prednica Marija Močivnik. Ves okraj pozna njene vrline in pravo srčno kulturo. Poudarjamo to, kajti kultura tega sveta brez one srčne kulture, ki raste iz vere in dobrih del, je prazna ali milo rečeno enostranska. Priprosta in ponižna, marljiva in versko vneta je bivša prednica vestno pomagala svojim staršem, ki letos obhajajo zlato poroko. Ni imela namena, stopiti v zakon, pa Bog ji je poslal poleg mnogih drugih še to preskušnjo, da je umrl decembra še edini preostali brat. Tako je po dolgi molitvi in

izpraševanju po božji volji spoznala kot božji sklep, da prevzame dom, kjer se dnevno nasiti toliko sirot. Družbenice pri nas in drugod, bodite prepričane, da vas bo le ponižnost, priprostost in goreča skrb za molitev in službo božjo navdala s srčno kulturo, ki naredi človeka izobraženega v pravem pomenu.

(Drugi dopisi prihodnjič.)

Na misijonskem polju.

Misijonski akademski kongres v Ljubljani (VII. mednarodni), ki je določen za 6. do 11. septembra, se bliža. Soditi po poročilih v raznih listih, je zanimanje za to važno zborovanje tudi v inozemstvu precej veliko. Obsežni spored našteva svetovnoznane učenjake in odlične misijonske prijatelje, ki so prevzeli razprave na kongresu. Jugoslovanska vlada je dovolila za svoje ozemlje vsem udeležencem, ki se izkažejo s kongresno legitimacijo, polovično vozovnico; ta ugodnost velja tudi za slučajne izlete, ki jih napravijo gostje do 20. septembra.

Misijonski teden so imeli koncem junija v Barceloni na Španskem; hkrati je bila prirejena tudi obsežna misijonska razstava. Obiskalo jo je več nego dva milijona oseb. Španci so na misijonskem torišču odlično zastopani, saj imajo nič manj kot 4000 svojih blagovestnikov (dominikancev in jezuitov), ki delujejo po poganskih deželah.

Misijonski zdravniki. Skoraj po vseh evropskih in ameriških državah obstoje ustanove, ki skrbje za izobrazbo katoliških misijonskih zdravnikov. Na Francoskem vzdržujejo dva taka zavoda (v Parizu in v Lille). Na belgijski univerzi v Lovanju imajo vsako leto posebne zdravniške tečaje za bolniške strežnice, ki gredo nato v misijone. Nemci imajo misijonsko-zgodovinski zavod v Würzburgu, Nizozemci v Rotterdamu. Tudi univerza v Inomostu skrbi na svoji »misijonski šoli« za izobrazbo misijonskih zdravnikov. Enake tečaje oskrbujejo v Turinu, v Parmii, v Freiburgu. — Katoliški misijonski zdravniki imajo dovolj prilike, da v bolnišnicah in drugod po misijonskih krajih dele obenem tudi sveti krst bolnim in umirajočim.

Kakor pravljica se sliši, če beremo, kako krasne uspehe dosegajo blagovestniki v misijonskih krajih vprav z duhovnimi vajami. V apostolskem vikarijatu na Madagaskarju imajo šolski učenci, ki hočejo postati katehisti (učitelji krščanskega nauka za spreobrnence), pa tudi katehumeni (taki, ki se pripravljajo na sveti krst), vsako leto dan svete samote t. j. kratke duhovne vaje. Kateri od daleč pridejo, prinesejo hrano s seboj in stanujejo pri kristjanih. Tridnevne

duhovne vaje napravijo katehumeni pred svetim krstom, otroci in novokrščenci pred sveto birmo, učenci višjih šol pred pričetkom šolskega leta, člani bratovščin in mladinskih družb vsako leto. Posebno pazijo še na katehiste, ki morajo vsako leto početkom januarja napraviti prave duhovne vaje, vsak prvi petek pa imajo duhovno obnoveitev.

Smrt odličnega misijonarja. V Steylu je umrl nemški misijonar P. Janez Schäfer S. V. D., star 72 let. Ustanovil je znano misijonišče »St. Gabriel-Mödling« pri Duňaju, in misijonsko postajo Togo v zapadni Afriki. Ko se je vsled boleznj vrnil v Evropo, je neprestano in neutrudno deloval kot voditelj duhovnih vaj na Holandskem, v Porenju i. dr.

Vseučilišče na misijonskem ozemlju. Dne 29. junija so blagoslovili temeljni kamen za katoliško univerzo v Tokio na Japonskem. Novo poslopje bo stalo v predmestju Yotsuya-Mitsuke. Po blagoslovu, ki ga je izvršil predsednik dr. H. Hoffmann iz družbe Jezusove, je vseučiliški pevski zbor zapel nekaj pesmi. Katoliška univerza na Japonskem, znana pod imenom »Jochi-Daigaku« (visoka šola znanosti), je bila ustanovljena l. 1908. Boriti se je morala z neznosnimi težavami, ne samo denarnimi. L. 1928. je morala spraviti skupaj ogromno vsoto dolarjev, da je dobila od države dovoljenje za obstoj. Sedaj ji je bodočnost zagotovljena. Točasno ima katoliška visoka šola dve fakulteti: trgovsko in leposlovno. Hkrati pa vzdržuje še posebne večerne in poletne tečaje. Vsega dijaštva je bilo v zadnjem polletju 660. Kot profesorji delujejo ameriški, francoski in nemški jezuiti.

† **Misijonar-učenjak.** V Tokiju na Japonskem je umrl jezuit Jožef Dahlmann, star 68 let. Deloval je 22 let kot profesor na katoliški visoki šoli v Tokio. Bil je hkrati soustanovitelj te šole na daljnem Vzhodu. Japonski misijon je izgubil z njim ne le odličnega učenjaka, marveč tudi nesebičnega zastopnika misijonskega gibanja.

Križna vojska za misijone na Francoskem. Zadnjih osem tednov so imeli v Normandiji prijatelji misijonskega napredka 58 predavanj s skioptičnimi slikami v kinoglediščih, ter 74 pridig v cerkvah. Hkrati so oskrbeli misijonske razstave v mestih Rouen in Havre. Obisk: 30.000 oseb. Enaka »križna vojska« je napovedana tudi za druge francoske province.

Znatna sprememba na boljše. Misijonstvo v poganskih deželah je po odredbi sedanjega papeža Pija XI. dobilo nekako novo lice, odkar postavljajo na čelo misijonskih škofij domače duhovnike, ki seveda lažje in uspešneje oskrbujejo duhovno pastirstvo med ondotnimi katoličani, kot to zmorejo tuji škofje. Doslej je že 21 škofij na Kitajskem, Japonskem in v

Indiji, ki imajo domače škofe-rojake. Ko je nastopil sedanji papež Pij XI., so bili še samo štirje taki škofje.

Sodelovanje dijaštva pri misijonstvu je priporočal tudi sveti oče Pij XI., ko je one dni sprejel odposlanstvo rimske dijaške misijonske zveze. »Potrebno je, da se dijaki za misijone zanimajo in da svojo ljubezen do velikega dela pri spreobračanju poganov tudi v dejanju (s prispevki) izpričujejo. Na vseh katoliških dijaških zavodih naj bi se ustanovili misijonski odseki.«

Za življenje.

Kdo je Gospod sveta?

Kdo je Gospod sveta? ... Človek! Tako trde brezbožni ljudje, ki mislijo, da je človek s svojo umetnostjo, znanostjo in tehniko svet ukrotil. Drugi se oprijemljejo rekla: »Denar je sveta vladar.« Tretji se klanjajo politikom, ki hoče človeka osvoboditi vseh vezi in »usužniti materiji«, urediti delitev zemeljskih dobrin. Mnogo jih je pa, ki se vdajajo edinole skrbi za preživljanje in pri tem pozabijo na vse drugo, tudi na dušo.

Pridejo pa nenadoma trenutki, ki prečrtajo vse račune posvetnih in tostransko usmerjenih zemljanov. Naštejmo samo nekatere:

Od slavlja do joka. Dne 23. julija so imeli Nemci tudi v Koblenzu veliko svečanost kot izraz veselja, da so Francozi zapustili zasedeno ozemlje. V trdi noči so se množice vračale na domove. Nekaj stotin si je izbralo pot čez pontonski most. Bil je preveč obtežen. Naenkrat silen krah, vpitje, jok in stok. Most se je vdrl in 60 oseb ni več zagledalo jutra. Potonili so, deloma so bili od tramovja ubiti. — Po slavlju — globoka potrnost in žalost, zlasti ker s je malo poprej v rudokopu Neurode v Šleziji ponesrečilo 151 pridnih premogarjev.

Nekaj ur pozneje, ob eni ponoči, je bil strašen potres v ozemlju vzhodno Vezuva, okrog ugaslega ognjenika Monte Vulture. Ob vznožju je mesto Melfi, nekoč glavno mesto Apulije. Vse je bilo v najglobljem spanju. Hipno se pa strese. Ljudje vstajajo, toda še močnejši sunek zabrani vsako rešitev, kajti naenkrat so bile povečini vse hiše ena sama groblja; skoraj nobena ni bila brez poškodb. Tri četrtine prebivalcev je bilo pokopanih in mrtvih. Od nekaterih družin ni ostal nihče živ. V okolici je uničenih ali močno prizadetih 25 krajev. Vseh skupaj je bilo 2842 mrtvih, 4551 ranjenih; 60.000 ljudi je brez strehe.

»Ali bo sodni dan?« so vpili meščani v Napolju, ob vznožju ognjenika Vezuva, ko se

je treslo. Ne da bi jih kdo vabil, so se kar valile množice v cerkve ter klicale Boga in svetega Gennaro, ki je zavetnik mesta, na pomoč. Cele procesije so se pomikale proti stolni cerkvi. Bog je mestu prizanesel.

Mera nesreč še ni bila polna. Silen vihar ciklon je kmalu nato zadivjal ob reki Piave; v pol uri je bilo uničeno vse polje, razrušenih mnogo vasi.

Skoro istočasno je zaplesal na Japonskem grozovit tajfun, vretenčast vihar, ki je razdejal 15.000 hiš, 20.000 jih je pa močno poškodoval. Stotine ljudi je vihra pobila.

V istih dneh je podoben vihar z nalivom v britanski Indiji povzročil velikanske povodnji. Mesto Shikapur je bilo spremenjeno v jezero. Smrtnih nesreč na stotine.

V Sev. Ameriki je silen vročinski val zahteval nebroj smrtnih žrtev. — Početkom avgusta je močan potres ugonobil dve mesti v južni Rusiji ob severni obali Kaspiškega morja. Do smrti se je ponestečilo pri tem do 500 ljudi, okrog 4000 je bilo ranjenih.

Istodobno smo čitali o pogubonosnem viharju ob vzhodnih obalah Atlantskega oceana. Trpelo je zlasti francosko obrežje. Sredi avgusta je zaplesal nov vrtinčasti vihar nad Napoljem in podrł več hiš, ki jih je bil poprej omajal potres. V južni Afriki so besnele vihre in divjala vodovje.

Da tudi naša ožja domovina ni bila brez hudih uim, je znano.

Toliko nesreč v kratkem času — pa tudi dovolj dokazov, da ni človek gospodar sveta, pa tudi ne denar in ne politika.

Premislimo svojo revnost in minljivost vsega zemeljskega in priznajmo, da je Bog najvišji gospodar, ki je naša usoda v njegovih rokah. »Poskušnje pa niso v pogubo ali pokončanje, marveč za poboljšanje« in zato, da damo vsi Bogu, kar je božjega.

V vsem pa spoznajmo klic Gospodov: »Ne veste ne ure ne dneva!«

Razno.

Razstava cerkvenih paramentov bratovščine sv. Rešnjega Telesa.

Kakor druga leta bo tudi letos bratovščina sv. Rešnjega Telesa priredila razstavo mašnih oblačil in drugih cerkvenih potrebščin, ki jih je s prispevki svojih članov oskrbela za ubožne cerkve. Ze na lanski razstavi je bilo pri novih cerkvenih oblačilih porabljenih veliko lepih čipk in deloma tudi umetnih venzin, ki so jih članice bratovščine, zlasti kongreganistnje, same izdelale v čast evharistič-

nemu Zveličarju; letos bo ta oddelek razstave še bolj mnogovrsten.

Razstava bo letos v Alojzijevišču, Poljanska cesta št. 4, I. nadstropje. Otvorjena bo od sobote 6. septembra do torika 9. septembra, vsak dan od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6. ure popoldne. Častilce in častilke sv. Rešnjega Telesa vabimo, da si razstavljene cerkvene paramente ogledajo in se prepričajo, kako se porablajo prispevki, darovani za bratovščino sv. Rešnjega Telesa.

Sv. Jožef nad Celjem.

Letos poteče 250 let, odkar so verni in pobožni Celjani pozidali na prijaznem gričku nad Celjem lepo Cerkev sv. Jožefa. — Ko je l. 1679. razsajala huda kuga v Celju in morila mestne prebivalce, so se zaobljubili, da postavijo na hribčku zraven pokopališča, kjer so pokopavali žrtve kuge, cerkev na čast sv. Jožefu. To svojo obljubo so izpolnili leta 1680, kakor kaže še sedaj napis nad cerkvenimi vrati.

Leta 1852. je škof Slomšek izročil lepo in prijazno cerkev misijonarjem sv. Vincencija Pavelskega. Od nekdanj so verniki radi prihajali k sv. Jožefu nad Celjem ter se zatekali pod varstvo mogočnega zavetnika in priprošnjika. — Misijonarji sv. Vincencija pri sv. Jožefu so v tej dobi vodili nešteto misijonov, duhovnih vaj, tridnevnic in drugih pobožnosti po vseh slovenskih župnijah.

250letnica se bo slovesno obhajala s tridnevnic od 11. do 14. septembra. Vsak dan bo ob pol 6. sv. maša z blagoslovom in pridigo, popoldne bo ob 5. pridiga in pete litanije. V nedeljo 14. septembra pa bo ob 10. pontifikalna sv. maša, ki jo bo opravil pomožni škof presvetli g. dr. Tomažič. — Častilci svetega Jožefa iskreno povabljani!

Molitev ob sklepu sv. maše naj se po ukazu svetega očeta Pija XI. obrne v namen nesrečne Rusije. Po nekaterih krajih dostavljajo tudi vzklik: »Zveličar sveta — reši Rusijo!«

Dobre knjige.

Stori tol Vodilo lepega vedenja. 1929. Naroča se pri »Društveni nabavni zadrugi« v Ljubljani, Ljudski dom in v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani. Cena ?

»Knjiga o lepem vedenju« je pošla. Obeta se v novi izpopolnjeni obliki. Ker ni trenutno drugega nadomestila, smo veseli, da smo dobili gori omejeno, krasno opremljeno knjigo »Stori tol«

Danes, ko toliko damo na vedenje, na zunanost, ki boji lep izraz notranje srčne plemenitosti, ne pa samo dresirana, neprikupljiva, odurna in frazasta oglašenost; danes, ko je tu in tam toliko ogabne sirovosti, netečne nadutosti, opičjega pomenjanja nelepih manir in od drugod zanesenih razvad, — je bolj kot kdaj potrebno, da vsi, prav

vsii mladi ljudje dobe tako knjigo v roke, da jo pazljivo prebirajo in se po nji ravnaajo.

Ob koncu knjige bi morda prav z ozirom na to izdajo ne bilo neumestno še marsikatero vprašanje, na pr.: Kako razlagati prislovico »Roka roko umiva!«.

Requiem — za srednji glas s spremljevanjem orgelj. Zložil in založil Vinko Vodopivec, Gorica 1930. Prodaja se v Katoliški knjigarni po 7 Lir. — Zopet lahke skladbe za petje pri slovesnih črnih mašah. Vsak tudi manj spreten organist bo ta »Requiem« lahko zmagal.

Jugoslovanska knjigarna je založila za mladino prav primerno knjižico Mirko Kunčič: **Najdenček Jokec**. Cena broš. Din 26—, vez. Din 36—.

René Bazin, **Iz vse svoje duše**. Ljudska knjižnica 34. Cena 28— Din, vez. 40— Din.

Založništvo Herder priporoča:

Molitvenik Der Volks-Schott. Izšla je že 4. izd., ki jo je priredil P. Pius Bihlmeyer O. S. B. Obsega vse mašne molitve za nedelje in praznike in stane v platno vezan M 250, četudi ima 606 str.

Odgovori.

P. T. v J: »Moje planine« — tako ste naslovili svoj slavospev, ki velja goram in opozorili planince, kakšne svete misli naj jih navdajajo, kadar z vrha visoke gore opazujejo krasno božjo naravo. — Ker nam pa ne preostaja prostora, moramo pač dati prednost drugim spisom, ki so nujnejši. Tudi smo dostavek o vpoštevanju gore v sv. pismu nedavno v neki zvezi že priobčili. — **Družbenica B:** 1.) Ker ni bilo privoljenja, ni govora o krivdi. Hvala Bogu, da ste pokazali tako odločno voljo proti grehu! — Opazka je bila narejena tjavendan. Na to ni misliti, da bi se kdo tako spozabil. — Vse drugo (misli in ž.) je bilo, kolikor moremo soditi, le skušnjava, če ni bilo prostovoljno. — V 2.) slučaju je bilo morda nekoliko neprevidnosti radi mlajše osebe, kajti radovednost pri takih ni majhna. — 3.) Pustite to nameru, če ni zdravja; saj tudi zunaj potrebujemo lepih zgledov in vzornih deklet. Bogu izročite božičnost!

Modna razstava.

V Budapešti je izdala vlada ostro naredbo o ženski obleki in obnašanju ženske mladine. Prekratki rokavi in prekratka krila so prepovedana. — Italijanski minister prosvete je dal razglas, ki opozarja na modne predpise, po katerih se morajo ravnati učiteljice in učenke. V teh predpisih je tudi opozorilo, da morajo učiteljice in gojenke nositi krila, ki segajo čez koleno, da mora biti zgornja obleka do vratu zapeta in da morajo rokavi segati do členkov. — Celo na Kitajskem je naučni minister odredil, da mora na univerzah imeti vse ženstvo pravno obleko. Za vsako nepokorščino je določena primerna kazen. — Iz sinagoge v Černovicah so bile izgnane štiri židinke radi nesramne obleke. — Na kantonalnem shodu (v Allschwil — Švica) je po glavnem govoru stopil na oder, ki ga je obkrožalo 30 zastav katoliških mlade-

niških društev, čvrst mladenič, pa je rekel: »Dovoljujem si tole vprašanje: Ali je katoliško ljudstvo voljno prirediti posebno zbirko, da si bodo mogle revne gospodične, ki so brez sredstev, napraviti rokave k svoji obleki?!« — Gromovito odobravanje je sledilo temu vprašanju. Pritrjevale so tudi dostojno oblečene gospodične, ki so bile navzoče. Pa ne dovolj. Nekdo je imel pripravljeno štampiljko z besedo »Razstava mesa«. Z njo so žigosali pogumni mladeniči roke mladenk brez rokavov.

O tem dogodku samo obveščamo, ne da bi hoteli manj primerna sredstva ali hvaliti ali priporočati. Res pa je: Če bi se vsi dobro misleči in pametni združili in odločno nastopili zoper vse nerednosti in nerodnosti v obleki, pa bi bilo kmalu bolje.

Egiptet uči ... Nesramna razgaljenost nima vzroka v vročini, marveč je posledica skvarjenega srca. V Egiptu na primer je bila pred kratkim razglášena postava, ki strogo prepoveduje, da bi se ženstvo smelo v jav-

nosti pokazati z golimi rokami in z napol razgaljenim zgornjim telesom. Ako zapazi stražnik tako oblečeno žensko na cesti, jo takoj posvari in njeno ime zapiše. Če se še enkrat tako »po moderno« pojavi, roma brez usmiljenja in brez ozira v zapor, kjer mora teden dni premišljevat, katera moda se spodobi za dostojno žensko, in katera ne. — Nedavno je odličan cerkven govornik pojasnjeval, da prihaja vse zlo in ves greh iz popačenega srca. Omenjal je tudi nedostojno modo, ki jo baje narekuje židovski trgovec v inozemstvu — na Dunaju, v Berlinu, Parizu. »Ni res« — je dostavil. »Ženska, ki je poštenega, nepokvarjenega srca, se ne bo brigala za to, kaj pravi in priporoča izprijeni svet, marveč bo vprašala, kaj se spodobi in kaj se ne spodobi. Kaj hoče Bog in kaj je Bogu zoprno. Če je pa srce skvarjeno, ne bo pomagalo nobeno svarilo in tudi ne, če se hoče kdo na zunaj olepšati s svetinjo Marijine družbe. Torej: poboljšati je treba srce!«

Odpustki za mesec september 1930.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Roza Viterbska. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; b) istim kakor 17. dan.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena žaljenja, in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Angelska. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja praznik sv. Angelov varihov (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji), p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) istim kakor 17. dan.

8. Ponedeljek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 oče-našev in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom br. sv. Družine; j) udom br. za duše v vicah; k) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; l) istim kakor 17. dan. — Tretjerednikom v. o.

9. Torek, Sv. Peter Klaver. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji.

12. Petek. Ime Marijino. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, so danes ali enkrat v osmini pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V nedeljo zadostuje v ta namen, biti pri eni sami sveti maši.

15. Ponedeljek. Žalostna Mati božja. P. o.: a) vsem vernikom tolikokrat, kolikorokrat obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. Žalostne Matere b., ter v njej molijo po namenu sv. očeta; glede prejema sv. zakramentov veljajo iste določbe kot so navedene za porcijunkulski odpustek dne 2. avg., le da se čas primeroma premakne; b) udom br. sv. Družine. — Kjer se ta praznik obhaja naslednjo nedeljo, se tu navedeni odpustki dobe naslednjo nedeljo.

17. Sreda. Rane sv. Frančiška. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

18. Četrtek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. istim kakor včeraj.

21. Nedelja. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo po namenu sv. očeta in za razširjanje sv. vere.

24. Sreda. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 17. dan.

27. Sobota. Sv. Elzearij. P. o. istim kakor 17. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. r. venec.

29. Ponedeljek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

sv. Frančišku As., sv. Mali Cvetki za pomoč. Svojo zadevo izroča dobroti božjega Srca J. in prosi dobre vernike za spomin v molitvi. — I. M. priporoča v molitev redovnim in drugim osebam sebe, sina in hčerko in neko drugo zadevo. — V. M. Marijina družbenka se priporoča presv. Srcu J. in M., svetemu Jožefu, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J., bl. Don Boscu v dveh zadevah. — K. M. se priporoča presvetemu Srcu Jez., sv. Antonu Pad. in sv. Jožefu za pomoč v stiskah.

DAROVI

Za kruh sv. Antona: Mrs Frances Škufca, 5009 Henry Street, Bedford, Ohio, 4 dolarje = 224 Din. — Župni urad v Zibiki 10 Din.

Za Slomškov sklad: Franc Rajčević, župnik-beneficijar, Voglje p. Šenčurju 10 Din. — A. Prevc, Predoslje 30 Din.

Za najrevnejši misijon (-Kruh sv. Antona-): Anton Belec, krojaški mojster v Kanadi 100 Din.

Cena listu:

Din 20— za posamezne

Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji šil. 3—

v Italiji lir 8—

v Češkoslovaški Kč 15—

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL. NADSTROPJE

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo l. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

Št. 125. Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 3 leino jamstvo Din 49—

Št. 105. Enaka, 19 cm visoka, Din 64,20

Št. 106. Enaka, z radijskimi štev. in kazalci Din 76—

Št. 120. Kovinasta črna ura z dobrim kol.-s., namazana in regul. 3 l. gar. Din 44—

Št. 131. Enaka z radij. štev. in kazalci Din 58—

— Cenik zastoj in franko. —

Lastna protokollirana tovarna ur v Švic.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

Prvi slovenski zavarovalni zavod

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

v Ljubljani, Miklošičeva c. 21

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpokam, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvoda Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

Marko poletje

boste uživali le v lahkih platnenih ali svilenih oblekah, a brez težkih skrbi, kako boste prali svoje obleke. — Tkanina bo zadržala tudi po pranju svojo barvo in sijaj, ako vzamete za pranje SCHICHTOV

RADION ki varuje perilo.